

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ



گزارش پژوهشی

شماره ۱۱۹، فروردین ۱۳۹۸

نگاهی به رویکرد جامع نروژ در خصوص پیشگیری از سوء رفتار با شهروندان

مترجم: مرضیه طاهری

شمارگان: ۲۰۰

نوبت چاپ: اول

تاریخ انتشار: فروردین ۱۳۹۸

مرکز مطالعات و پژوهش‌های سلامت اداری و مبارزه با فساد

مطالب مندرج در این گزارش نشانگر دیدگاه نویسندگان آن است و لزوماً نمایانگر

دیدگاه سازمان بازرسی کل کشور نیست.

کلیه حقوق مربوط به این گزارش به سازمان بازرسی کل کشور تعلق دارد و هرگونه انتشار

مطالب آن بدون کسب اجازه از سازمان، غیرمجاز است.

فهرست مطالب

اشاره/۷

مقدمه/۹

ساختار سازمانی و روش کار نهاد ملی پیشگیری نروژ/۱۳

بازدیدهای نهاد ملی پیشگیری/۱۴

فرآیند انجام یک بازدید توسط نهاد ملی پیشگیری نروژ/۱۸

موضوعات انتخاب شده /۲۰

۱) بازرسی‌های بدنی - تعادل امنیت و کرامت انسانی/۲۰

۲) نظارت بر حق اطلاعات/۲۵

۳) فرهنگ و مدیریت سازمانی: خطر یا حفاظت/۳۳

بازدیدهای سال ۲۰۱۶ از زندان‌ها/۴۸

الف) بازدید از بازداشتگاه بردویت یا زندان امنیتی/۴۸

ب) بازدید از زندان وادسو/۵۱

ج) بازدید از زندان درامن/۵۵

د) بازدید از بازداشتگاه پلیس برگن/۵۷

ه) بازدید از مؤسسات مراقبت و بهداشت روانی، بیمارستان اعتماد سلامت

دانشگاه شمالی نروژ/۶۲

و) بازدید از بیمارستان دانشگاه آخرشوس (آهوس)، کلینیک روان پزشکی

نوجوانان/۷۱

ز) بازدید از مؤسسه اورژانس خدمات رفاهی کودکان برای جوانان/۷۸

نتیجه گیری/۹۴

اشاره

در نظام‌های حقوقی کشورهای مختلف جهان، یکی از مهم‌ترین سازوکارهای نظارت و کنترل، عنوان نهاد آمبودزمان را به خود می‌گیرد که معمولاً در تعامل با پارلمان، به شکایات شهروندان علیه نهادهای عمومی و دولتی به شکل غیرقضایی و به صورت مستقل رسیدگی می‌کند. این نهادها معمولاً زیرمجموعه پارلمان کشورها هستند.

وظیفه اصلی آمبودزمان‌ها رسیدگی به شکایات مردم در ارتباط با مفاسد مالی و اقتصادی و یا پایمال شدن حق و حقوق شهروندی و اجتماعی آنهاست. این نهادها به شکایات شهروندان علیه سوءعملکرد و تخلفات دستگاه‌های دولتی و عمومی رسیدگی کرده و نتایج رسیدگی خود را در قالب توصیه‌نامه و گزارش به مراکز و نهادهایی که قانون مشخص کرده، ارائه می‌دهند. اما در کشور نروژ، آمبودزمان علاوه بر رسیدگی به شکایات مردم، وظیفه مهم دیگری برای خود تعریف کرده که نظارت بر رفتار درست و صحیح مسئولان و کارکنان نهادها، مراکز و مؤسساتی است که در آنها، مردم از آزادی خود محروم شده‌اند. این نوع نظارت بر روش‌های درست بازرسی‌های بدنی در حوزه‌های مختلف، امکانات و تجهیزات زندان‌ها و بازداشتگاه‌ها، نوع رفتار با کارکنان زندان‌ها، تفاوت رفتار با کارکنان زن و مرد در زندان‌ها و سایر مراکز مشابه اعمال می‌گردد. در عمل، بازرسان آمبودزمان کشور نروژ بر میزان و چگونگی حفظ حرمت و کرامت افراد زندانی و بازداشت‌شده، بیماران روانی، کودکان و نوجوانان و کارکنان این مکان‌ها نظارت می‌کنند و حساسیت ویژه‌ای بر رعایت احترام به حقوق انسانی و شهروندی افراد محروم از آزادی دارند.

یکی از خصایص غیرقابل انکار در حکمرانی مطلوب و شایسته، اعمال کنترل از طریق بازرسی و نظارت بر همه نهادهای اجرایی کشور است. به عبارت دیگر در این نوع حکمرانی، دادگری یک نوع ضمانت اجرایی غیرقضایی برای نظارت بر جریان اجرای قانون و حمایت از آزادی‌ها و حقوق شهروندی افراد و حسن جریان امور در جامعه است.

مرکز مطالعات و پژوهش‌های سلامت اداری و مبارزه با فساد

مقدمه

آمبودزمان نروژ، زیرمجموعه پارلمان این کشور است و وظیفه دارد به آن گزارش دهد و به شکلی کاملاً مستقل از ادارات دولتی و عمومی عمل می‌کند. رئیس آمبودزمان نروژ توسط پارلمان این کشور منصوب می‌شود تا حقوق شهروندی افراد را در مقابل ادارات دولتی حفظ نماید.

آمبودزمان نروژ از دو بخش اجرایی مهم شامل بخش شکایات (که شکایات شهروندان علیه بی‌عدالتی در ادارات دولتی را بررسی می‌کند) و بخش پیشگیری از شکنجه و بدرفتاری (که برای جلوگیری از شکنجه و رفتارهای غیرانسانی و تحقیرآمیز، به مراکز و سازمان‌هایی که مردم در آنجا از آزادی خود محروم هستند، مراجعه، بازدید و نظارت می‌کند) تشکیل شده است.

بخش پیشگیری آمبودزمان نروژ برای حمایت از حقوق انسانی افرادی که از آزادی خود محروم شده‌اند و در یک وضعیت خاص و آسیب‌پذیر قرار دارند، تأسیس شده است. این افراد با افزایش خطر شکنجه و رفتار غیرانسانی و یا تحقیرآمیز مواجه هستند بنابراین استور‌تینگ (پارلمان نروژ)^۱ مسئولیت ویژه و خاصی را برای خود در نظر گرفته که محافظت از حقوق انسانی افراد محروم از آزادی و جلوگیری و پیشگیری از هرگونه سوءاستفاده در رفتار با آن‌ها است.

۱. پارلمان نروژ که استور‌تینگ یا استور‌تینگ (به معنای مجلس بزرگ) خوانده می‌شود.

پارلمان همچنین یک نهاد ملی پیشگیرانه (NPM)^۱ را تعریف و طراحی کرده که وظیفه مذکور را برعهده بگیرد و جلوگیری از شکنجه و بدرفتاری با افراد محروم از آزادی، هدف اصلی فعالیت آن شود. این نهاد در سال ۲۰۱۴ یعنی درست زمانی تأسیس شد که پارلمان نروژ وظیفه اجرای اهداف تعیین شده در پروتکل اختیاری کنوانسیون مبارزه با شکنجه (OPCAT)^۲ را به آموذمان اختصاص داده بود.

نهاد ملی پیشگیری، به عنوان یک اداره مستقل تحت نظر آموذمان نروژ، سازمان‌دهی شده و فعالیت می‌کند. این نهاد به‌طور مستقل با سایر نهادهای بین‌المللی حقوق بشر مانند کمیته اروپایی برای جلوگیری از شکنجه (CPT)^۳، جامعه مدنی، گزارشگر ویژه سازمان ملل در مورد شکنجه و سازمان امنیت و همکاری اروپا (OSCE)^۴ همکاری دارد و از مشاوره و راهنمایی‌های کمیته فرعی سازمان ملل متحد در زمینه پیشگیری از شکنجه نیز استفاده می‌کند. شایان ذکر است که براساس مفاد کنوانسیون ضد شکنجه^۵ سازمان ملل متحد، شکنجه و بدرفتاری اکیداً ممنوع است و این ممنوعیت هرگز نمی‌تواند نقض شود.

-
1. National Preventive Mechanism (NPM)
 2. The Optional Protocol to the Convention against Torture (OPCAT)
 3. European Committee for the Prevention of Torture (CPT)
 4. Organization for Security and Co-operation in Europe (OSCE)

۵. برای تعریف شکنجه، نگاه کنید به ماده ۱ کنوانسیون سازمان ملل علیه شکنجه (CAT)

کشورهایی که این کنوانسیون را تصویب کرده‌اند، موظف هستند همه موارد استفاده از شکنجه و سایر رفتارها و مجازات‌های بی‌رحمانه، غیرانسانی یا تحقیرآمیز را ممنوع کرده، از اجرای آن‌ها ممانعت و متخلفین را مجازات کنند. با توجه به مفاد این کنوانسیون، هر کشور عضو باید اطمینان دهد که مقامات صالح، خود را به تحقیقات و بازرسی فوری و بی‌طرفانه و در هر جا که معتقد باشند یک عمل شکنجه و سوء رفتار در قلمروی تحت حاکمیت آن‌ها انجام شده، رهسپار خواهد کرد.^۱

کشورهایی که پروتکل اختیاری را تصویب کردند، موظف‌اند یک یا چند دیدگاه یا سازوکار پیشگیرانه ملی ایجاد کنند تا مراجعه و بازدید از مکان‌هایی که مردم را از آزادی خود محروم کرده‌اند، به‌طور مرتب انجام شود و به این ترتیب، حمایت از این افراد در برابر شکنجه و بدرفتاری در همه نقاط کشور تضمین و تقویت گردد.^۲

نروژ در سال ۱۹۸۶ این کنوانسیون را تصویب کرد و به دنبال آن، قانون ممنوعیت شکنجه در بخش‌های مختلف نروژ تصویب شد به گونه‌ای که ماده ۹۳ قانون اساسی نروژ نیز ممنوعیت عمومی شکنجه را بیان کرده است.

۱. کنوانسیون سازمان ملل علیه شکنجه، ماده ۱۲.

۲. وظایف مؤسسات ملی پیشگیرانه در ماده ۱۹ پروتکل اختیاری شرح داده شده است.

نهاد ملی پیشگیری برای اجرای وظیفه خود از یک ابزار اصلی و اثربخش استفاده می‌کند که بازدید منظم از مکان‌هایی است که در آن‌ها مردم از آزادی‌های خود محروم شده‌اند. این بازدیدها برای افزایش حمایت از بازداشت‌شدگان و جلوگیری از شکنجه و بدرفتاری در آن مکان‌ها انجام می‌شود. برخی از این مکان‌ها شامل زندان‌ها، مؤسسات مراقبت از بهداشت روان و بیمارستان‌ها، مؤسسات رفاهی کودکان، بازداشتگاه‌های پلیس، مؤسسات مراقبت از بهداشت روان کودکان و نوجوانان و مانند آن است.

نهاد ملی پیشگیری علاوه بر اینکه نهادی کاملاً مستقل است، اختیارات و قدرت قانونی زیادی دارد. این نهاد حق دسترسی به تمامی مکان‌های بازداشت، حق صحبت کردن به صورت خصوصی با افرادی که از آزادی خود محروم شده‌اند، حق دسترسی به تمام اطلاعات ضروری مربوط به شرایط بازداشت، حق مصاحبه با افراد محروم از آزادی و مانند این‌ها را دارد. همچنین حق دارد با ارزیابی مشاهدات خود در بازدیدها و مصاحبه با افرادی که درگیر هستند، خطرات نقض قانون را در مکان‌های مرتبط شناسایی کرده، توصیه‌نامه و گزارش تهیه نموده، درخواست تغییر و اصلاح و پیگیری نتایج را انجام دهد.

نهاد ملی پیشگیری نیروژ، به عنوان بخشی از تلاش‌های پیشگیرانه خود در گفتگوها و مذاکرات گسترده‌ای با مقامات ملی، سازمان‌های نظارتی، ادارات دولتی، بازرسان و آموذزمان‌های دیگر کشورها، جوامع مدنی، سازوکارهای

پیشگیرانه در سایر کشورها و سازمان‌های بین‌المللی حقوق بشر، شرکت می‌کند و گزارش بازدیدهای خود را نیز به کنوانسیون‌ها و نهادهای نظارتی بین‌المللی ارسال می‌نماید. برای نمونه از گزارش بازدیدهای سال ۲۰۱۶ (همین گزارش)، یک گزارش موضوعی جداگانه، به صورت جملات خلاصه و تحلیل شده، براساس نتایج بازدید از ۱۴ زندان، شامل زندان‌هایی که بخش‌های امنیتی بالا برای زنان داشتند، استخراج کرده و در آن مواردی از شرایط سخت موجود در زندان‌ها را که برخلاف استانداردهای بین‌المللی بود، شناسایی و اعلام کرده است. همچنین این گزارش پس از ترجمه برای کمیته رفع یا حذف همه اشکال تبعیض علیه زنان (CEDAW)^۱ ارسال گردید و در سراسر نروژ نیز گسترش پیدا کرده است.

ساختار سازمانی و روش کار نهاد ملی پیشگیری نروژ

وظیفه اصلی نهاد ملی پیشگیری، حفاظت از رویکرد جامع پیشگیری از سوء رفتار است، زیرا معتقد است کار پیشگیری اثربخش، نیازمند یک رویکرد جامع و همه‌جانبه در کشور است تا خطر وجود شکنجه و بدرفتاری توسط بسیاری از عوامل مختلف در جامعه، تحت تأثیر و کنترل قرار گیرد. از جمله این عوامل، قوانین ملی و بین‌المللی، سازمان‌ها و نهادها، مدیریت و فرهنگ سازمانی،

1. Committee on the Elimination of All Forms of Discrimination against Women (CEDAW)

سازمان‌های نظارتی و شیوه‌های کاری آن‌ها، نگرش عمومی جامعه، نابرابری‌های اجتماعی، سطح دانش و منابع مالی جامعه است.

بازدید منظم از مکان‌هایی که در آن‌ها، مردم از آزادی خود محروم هستند، عنصر کلیدی کار نهاد ملی پیشگیری است که در کنار آن از دیگر روش‌های پیشگیرانه مانند گفتگو مداوم با دولت و ادارات دولتی و نهادهای رسمی کشور در سطوح مختلف، مقامات نظارتی و اعضای سازمان‌های مدنی، همکاری با بسیاری از سازمان‌های بین‌المللی حقوق بشر و استفاده از تجارب مختلف آن‌ها، اولویت دادن به کار و فعالیت‌های اطلاع‌رسانی و آگاهی‌بخشی برای ارتقای بینش عمومی مردم و اطلاع آن‌ها از شرایط کسانی که از آزادی خود محروم شده‌اند نیز استفاده می‌کند. این نهاد، اطلاعات مربوط به یافته‌ها، توصیه‌ها و نتایج بازدیدهای خود را در اختیار مردم قرار می‌دهد.

بازدیدهای نهاد ملی پیشگیری

این بازدیدها به دو صورت از قبل اعلام شده و اعلام نشده صورت می‌گیرد اما در سال ۲۰۱۶، نهاد ملی پیشگیری، اعلام تاریخ بازدیدهای خود به مکان‌های مورد بازدید را متوقف نمود. زیرا در بسیاری از بازدیدهای اعلام شده، وقتی مکان‌های بازدیدشونده مطلع می‌شدند که یک بازدید در عرض دو تا سه ماه دیگر انجام خواهد شد، اطلاعات خاصی را تهیه کرده و ارائه می‌دادند و حقایق را پنهان

می کردند. روش خبر ندادن تاریخ بازدید، به نهاد ملی پیشگیری این امکان را داد که بتواند اطلاعات مرتبط با هدف خود را قبل از بازدید، به دست آورده و در نتیجه توانایی یافتن یک تصویر واقع بینانه و حقیقی از شرایط محل بازدید را پیدا کند.

چگونگی اجرای بازدیدها

برنامه ریزی هر بازدید از طریق گرفتن اطلاعات از تعدادی از منابع موجود شروع می شد. این منابع شامل گزارش ها و اخذ اطلاعات از مقامات مربوط به نظارت و حفاظت از حقوق مردم و مانند آن بود.

در این حال یک روش بازدید، این است که نامه ای به مدیریت محل بازدید ارسال می شود و اطلاعات خاص مربوط به یک دوره زمانی مشخص را درخواست می کند و پاسخ آن باید پیش از بازدید، به نهاد ملی پیشگیری ارسال گردد. در روش دیگر، اطلاعات مورد نیاز در طول بازدید، گردآوری و تولید می شود.

مدت انجام بازدیدها، به اندازه بزرگی مکان بازدید شونده و تعداد افراد محبوس در آنجا بستگی دارد. در سال ۲۰۱۶، به طور متوسط زمان بازدیدهای نهاد ملی پیشگیری، یک تا چهار روز بوده است.

بازدیدها دارای اجزای اصلی زیر هستند:

- بازرسی محل بازدید
 - برگزاری جلسه با مدیریت
 - مصاحبه‌های خصوصی با افراد محروم از آزادی
 - مصاحبه با کارکنان معمولی و کارکنان مراقبت‌های بهداشتی، نمایندگان ایمنی، نمایندگان اتحادیه‌های کارگری، خویشاوندان بازدیدشدگان، مشاوران باتجربه و دیگر طرف‌های مربوط
 - بررسی اسناد و مدارک
 - برگزاری جلسه ملاقات با مدیریت (حضور)
- بعضی از اجزای بازدید، می‌تواند توسط گروه بازدیدکننده که به گروه‌های کوچک‌تر تقسیم شده، در قسمت‌های مختلف محل بازدید به‌طور هم‌زمان انجام گردد. مصاحبه با اشخاص محروم از آزادی، دارای اولویت است.
- گروه بازدیدکننده در صورت لزوم، از یک مترجم برای مصاحبه با اشخاص محروم از آزادی، استفاده می‌کند. البته نهاد ملی پیشگیری تلاش می‌کند تا حد ممکن از مترجمان حضوری استفاده نماید، اما در شرایط خاص، از مترجمان تلفنی و ویدئویی نیز استفاده می‌کند. او هرگز در مکالمات خصوصی خود، از زندانیان دیگر و یا کارکنان محل، به‌عنوان مترجم استفاده نمی‌کند.

موضوع کار نهاد ملی پیشگیری یک وظیفه محرمانه است. اطلاعاتی که می‌تواند یک فرد محروم از آزادی را شناسایی کند باید محرمانه محسوب شود و نباید به گونه‌ای استفاده گردد که هویت فرد را بدون اخذ رضایت خودش آشکار کند. پس از هر بازدید، گزارشی باید تنظیم شود که در آن عوامل خطرزا، یافته‌های به دست آمده ضمن بازدید و توصیه‌های آموذمان نروژ برای کاهش خطر شکنجه یا بدرفتاری و سوءاستفاده، توصیف و ذکر شده است.

این گزارش‌ها در تارنمای آموذمان نروژ منتشر شده و به مقامات مسئول و اعضای نظارتی کشور نیز ارسال می‌گردد.

اگر نهاد ملی پیشگیری هنگام بازدید شکایاتی دریافت کند، آن‌ها را به آموذمان نروژ ارسال می‌نماید.

نهاد ملی پیشگیری به عنوان یک واحد کاملاً مستقل خصوصی، تحت نظارت پارلمان نروژ فعالیت می‌کند.

پیگیری نتایج بازدیدها: پیگیری بازدیدها و انجام توصیه‌های ذکر شده در گزارش‌ها، از طریق گفتگو با مکان‌های بازدید شده صورت گرفته و به آن‌ها برای ارسال پاسخ، مهلت داده می‌شود. نتایج پیگیری به آموذمان نروژ، اطلاع داده خواهد شد و این موضوع اهمیت زیادی برای نهاد ملی پیشگیری نروژ دارد.

پیگیری بازدیدها و انجام توصیه‌ها در گفتگو با مکان‌های بازدید شده، جنبه مهمی از فعالیت‌های پیشگیرانه نهاد ملی پیشگیری است.

فرآیند انجام يك بازديد توسط نهاد ملي پيشگيري نروژ (NPM)

- آماده شدن برای بازدید و جمع آوری آمار و اطلاعات
- اجرای بازدید
- تهیه و تدوین گزارش بازدید شامل یافته‌ها و توصیه‌ها
- انتشار گزارش بازدید
- پیگیری و انجام توصیه‌های گزارش توسط محل بازدید شده
- ارائه بازخورد و نتایج اقدامات انجام شده به آمبودزمان نروژ توسط محل بازدید شده
- گفتگوی آمبودزمان با محل بازدید شده
- بررسی ضرورت انجام بازدیدی دیگر توسط آمبودزمان نروژ

کارکنان نهاد ملي پيشگيري: تخصص‌ها و مهارت‌های کارکنان نهاد ملي پيشگيري دارای یک ترکیب بین رشته‌ای است. آن‌ها دارای زمینه‌های حرفه‌ای مختلف و تخصص‌های گوناگون هستند. تنوع کارکنان نهاد ملي پيشگيري در سال ۲۰۱۶، شامل وکیل فارغ التحصیل، یک جرم شناس، یک جامعه‌شناس، یک روان‌شناس و یک دانشمند علوم اجتماعی بود. البته نهاد ملي پيشگيري در ژانویه سال ۲۰۱۶ به دلیل اینکه ترکیب بین رشته‌ای خود را تقویت کرده بود، دو جایگاه جدید کسب کرد.

استفاده از کارشناسان خارجی: نهاد ملی پیشگیری از نظر قانونی

امکان دعوت از کارشناسان خارجی برای انجام بازدیدهای خود را دارد. کارشناسان خارجی به طور موقت همراه گروه بازدید کننده در آماده‌سازی و اجرای بازدیدها، نوشتن گزارش بازدید، ارائه مشاوره‌های حرفه‌ای و ارتقای صلاحیت و توانایی گروه بازدید کننده، همکاری مؤثری دارند.

در سال ۲۰۱۶، نهاد ملی پیشگیری از کارشناسان خارجی طی دو دیدار کمک و مشاوره گرفت. برای مثال جورج هویر در بازدید از زندان نورگه‌اون^۱ به عنوان یک کارشناس خارجی شرکت کرد و کریستین رنهیم نیز به عنوان یک کارشناس خارجی، در جریان بازدید از کلینیک روانپزشکی نوجوانان در بیمارستان دانشگاه آخرشوس^۲ مشارکت داشت.

کارشناسان خارجی به طور موقت به گروه بازدید کننده نهاد ملی پیشگیری در آماده‌سازی و اجرای یک یا چند بازدید کمک می‌کنند. این تجربه مفید استفاده از کارشناسان خارجی، در بازدیدهای سال ۲۰۱۷ نیز ادامه یافت.

1. Norderhaven
2. Akershus

موضوعات انتخاب شده از گزارش سال ۲۰۱۶

۱) بازرسی‌های بدنی - تعادل امنیت و کرامت انسانی

تمام مراکز و نهادهایی که توسط نهاد ملی پیشگیری بازدید می‌شود، بازرسی بدنی دارند. در بسیاری از موارد، این اقدامات دخالت جدی در سلامت هویت و شخصیت انسانی شهروندان منظور می‌شود و به همین دلیل نیاز به یک تعریف روشن براساس قانون دارد. یافته‌های بازدیدهای نهاد ملی پیشگیری نشان می‌دهد که چگونگی پیاده‌سازی عملی بازرسی بدنی در مکان‌های مختلف، حتی در میان مؤسساتی که مقررات قانونی مشابه را اجرا می‌کنند، بسیار متفاوت است.

نهاد ملی پیشگیری آمبودزمان نروژ بر بخش‌های خاصی از مراکز و مؤسسات نظارت می‌کند. این بخش‌ها شامل: امکانات و تجهیزات بازداشتگاه‌های پلیس، زندان‌ها، مؤسسات مراقبت بهداشت روانی، مؤسسات رفاه کودکان و نوجوانان، مراکز بازداشت مهاجران و مانند این‌ها می‌شود. البته این بخش‌ها دارای مقررات قانونی خاص خود بوده و مسئولیت و مجوز بازرسی بدنی را نیز دارند. در مرزها و حوزه‌های مهاجرت‌پذیر، بازرسی بدنی برای تعیین هویت افراد مورد استفاده قرار می‌گیرد.

استانداردهای بین‌المللی حقوق بشر، ابزار قانونی برای بازرسی‌های بدنی در زمینه‌های مختلف را فراهم کرده و الزاماتی نیز برای زمان و چگونگی مداخله در این زمینه را تعیین نموده است.

در زمینه خدمات اصلاحی، سازمان ملل متحد در استانداردهای حداقلی و قوانین و مقررات مربوط به رفتار با زندانیان (قوانین ماندلا)، تجدید نظر و اعلام کرده بازرسی از زندانیان و سلول‌ها، باید به گونه‌ای انجام گیرد که احترام به حقوق انسانی و حفظ حریم شخصی افراد رعایت شود.^۱

دادگاه اروپایی حقوق بشر بر اشکال تهاجمی بازرسی‌های بدنی شامل: جایی که فرد کاملاً عریان شده و یا مواردی که بازرس برای بازرسی بصری از ناحیه تناسلی و مقعد اقدام می‌کند، حکم مخالف صادر کرده و تأیید کرده که در چنین مواردی، اگر بازرسی براساس ارزیابی صحیح و ضرورت، انجام نشده باشد مشکل‌زا خواهد شد.

در بازداشتگاه پلیس مهاجرت، در شهر ترندوم^۲ نروژ، شماری از بازداشت‌شدگان به نهاد ملی پیشگیری اعلام نمودند که آن‌ها متوجه شده‌اند که بعضی از شکل‌های بازرسی‌های بدنی مانند درآوردن کامل لباس‌ها که بعد از بازدید افراد بیرون مرکز انجام می‌شود، تحقیرآمیز است.

نظارت بر بازرسی‌های بدنی

در عمل، بازرسی‌های بدنی در حالت برهنه، معمولاً در چندین منطقه از کشور که تحت نظارت نهاد ملی پیشگیری نروژ نیز هستند، انجام می‌گیرد.

۱. قانون ماندلا، ماده ۵۰

کمیته اروپایی پیشگیری از شکنجه و رفتارهای غیر انسانی و تحقیرآمیز^۱ (CPT) توصیه کرده که بازرسی بدنی که شامل حذف لباس‌ها است باید متناسب با ارزیابی ریسک فردی باشد. این مربوط به ماده یا بند ۵۲ قانون ماندلا است، که بیان می‌کند که بازرسی‌های مزاحم، از جمله بازرسی‌های عمیق و برهنه، فقط در صورت ضرورت زیاد، باید انجام گردد.

دستورالعمل‌های قضایی در مورد زندان‌ها، اعلام کرده که بازرسی بدنی در هنگام ورود و قبل و بعد از خروج از زندان، باید انجام شود و تنها زمانی قابل حذف است که ملاحظات امنیتی اجازه چنین کاری را بدهد. زمانی که زندانیان به سلول‌های امنیتی منتقل می‌شوند، بازرسی‌های بدنی برهنه به طور معمول انجام می‌شود اما آموذمان نروژ، چندین بار این نوع بازرسی را مورد انتقاد قرار داده است.

بر اساس ماده ۱۰۷ قانون مهاجرت، در بازداشتگاه‌های پلیس مهاجرت در شهر ترندوم، در صورت نیاز، انجام بازرسی بدنی برای حفظ صلح، نظم و امنیت کشور، به‌ویژه اگر دلیلی بر پنهان کردن اطلاعات شخصی یا هویت دیگران توسط بازداشت‌شدگان وجود داشته باشد، حق قانونی پلیس است. بر اساس قانون در بازداشتگاه پلیس مهاجرت، لازم است بازداشت‌شدگان هنگام ورود، یا انتقال به بخش امنیتی، پس از بازدید، بعد از هرگونه تماس فیزیکی با جهان خارج، و

1. The European committee on Prevention of Torture and Inhuman or Degrading Treatment or Punishment (CPT)

زمانی که آن‌ها در طول بازرسی سلول‌ها و اتاق‌ها در سلول‌های خود حضور دارند، بازرسی بدنی شوند که البته این رویه توسط آمبودزمان نروژ مورد انتقاد قرار گرفته است.

در دستورالعمل‌های ملی بازداشت، اداره پلیس نروژ پیشنهاد کرده که بازرسی‌های بدنی، به جستجوی سطحی بدون حذف لباس محدود شود، مگر اینکه پس از یک ارزیابی اساسی، مشخص شود فرد بازرسی شونده، اشیای خطرناک را پنهان کرده و باید بازرسی بدون لباس انجام شود.

در حوزه مراقبت‌های بهداشت روان، قانون بیان کرده که بازرسی‌های مربوط به حذف لباس، تنها وقتی مجاز است که دلایلی برای شک کردن به فرد بیمار وجود داشته باشد، یعنی آشکار شود که او سعی در پنهان کردن اشیاء خطرناک یا مواد غیرقانونی دارد.

در بخش رفاه کودکان تصمیم گرفته شد هنگام بازرسی، با الزامات مشابه بخش بهداشت، برای بازرسی تنها سطح بدن، حفره دهان و لباس‌ها، مورد بررسی و جستجو قرار گیرد.

بر اساس مقررات نروژ در مورد روش‌های مورد استفاده برای بازرسی‌های بدنی، همچنین در چند گزارش نهاد ملی پیشگیری، توصیه شده تا در حد امکان از روش‌های محتاطانه بازرسی، برای جلوگیری از رفتار مجرمانه اشخاص محروم از آزادی، استفاده شود. این روش شامل استفاده از فرایند دو مرحله‌ای بیرون آوردن

لباس‌ها می‌شود که در مرحله اول، فرد یک بخش از لباس خود را خارج می‌کند، و پس از آن در مرحله دوم، بخش دیگر بدن خود را برهنه می‌کند.

نهاد ملی پیشگیری ملاحظه کرده که فرآیند دومرحله‌ای بازرسی در مؤسسات و نهادهای نیروزی به‌درستی اجرا می‌شود و کارکنان آن‌ها نیز این کار را خوب انجام می‌دهند. به همین دلیل، روش دومرحله‌ای به‌عنوان روش استاندارد، در پیش‌نویس جدید دستورالعمل‌های ملی بازداشت، پیشنهاد شده است.

نهاد ملی پیشگیری در برخی از مراکز رفاهی کودکان متوجه شد که وقتی جوانان پشت یک حوله یا پرده، فرآیند خارج کردن لباس‌های خود را انجام می‌دهند حالت تهاجمی کمتری دارند.

در بسیاری از موارد، استفاده از ابزارها و تجهیزات تکنولوژیکی جدید، می‌تواند دستیابی به اهداف بازرسی را تأمین کند. به‌عنوان مثال، در قوانین ماندلا، استفاده از ابزارهای فناورانه پیشرفته، به‌جای بازرسی بدنی دستی، پیشنهاد شده است.^۱ البته نهاد ملی پیشگیری در بررسی‌های لباس و کیف افراد، استفاده از آشکارسازهای فلزی و اشعه ایکس و اسکنر بدن را در ارتباط با بازرسی گمرکی مشاهده کرده است. دستورالعمل‌های بین‌المللی توصیه می‌کنند که بازرسی‌های بدنی باید توسط افرادی با جنسیت مشابه فرد بازرسی شونده، انجام شود.^۲

۱. قانون ماندلا، ماده ۵۲

۲. همان، ماده ۸۱ و قانون بانکوک، ماده ۱۹

این یک شرط مهم برای جلوگیری از بروز رفتار مجرمانه یا تهاجمی، به ویژه در مورد افرادی است که قربانی سوء استفاده بوده‌اند.

دستورالعمل‌های اجرای احکام قانون ایالتی نیز بر آن است که بازرسی بدنی در زندان‌ها باید توسط یکی از اعضای کارکنان زندان که از همان جنس باشد، انجام شود. در گفتگو با زندانیان، مشخص شد که مردان هنگام انجام بازرسی‌های بدنی از زنان، کمتر حضور داشته و در مواردی که این اتفاق افتاده، افسر مرد روی خود را گردانده یا در خارج از درب نیمه‌باز، ایستاده است. در بخش بهداشت روان، بخش رفاه کودکان و نوجوانان و در دستورالعمل‌های داخلی برای بازداشتگاه‌های پلیس مهاجرت در شهر ترندوم نیز، قانون به روشنی بیان می‌کند که بازرسی‌های بدنی باید فقط توسط فردی از همان جنس انجام شود.

۱۲) نظارت بر حق اطلاعات

در قانون بیشتر کشورهای جهان، همه اشخاصی که از آزادی خود محروم هستند، حقوق فردی و اجتماعی مشخصی داشته و به اطلاعات مناسب و قابل فهم (به زبان خودشان)، در هنگام بازداشت یا پذیرش در مؤسسات نیاز دارند. دسترسی به اطلاعات کافی، به بازداشت‌شدگان اجازه می‌دهد تا نقش مهمی در حفاظت از حقوق قانونی خودشان، به ویژه حق درمان مؤثر خود، داشته باشند. بنابراین برای

حاکمان و مسئولان نظارتی نیروژ مهم است که اطمینان حاصل کنند که آیا اطلاعات لازم و ضروری، هنگام بازداشت دریافت و درک می‌شود یا خیر؟ قوانین و دستورالعمل‌های ملی،^۱ کنوانسیون‌های قانونی تحت قوانین بین‌المللی^۲ و توصیه‌های سازمان‌های نظارتی بین‌المللی^۳ تأکید می‌کنند که برای افراد محروم از آزادی، دریافت اطلاعات مورد نیاز، اهمیت زیادی داشته و حق قانونی آن‌هاست. اطلاعات خوب، به‌روز و قابل دسترس می‌تواند احساس امنیت افراد محروم از آزادی را افزایش داده و از ناامیدی و خطر بدرفتاری آن‌ها جلوگیری نماید. نهاد ملی پیشگیری در طول بازدیدهای سال‌های ۲۰۱۴ تا ۲۰۱۶، تعداد ۲۹ بازدید از تجهیزات بازداشتگاه‌های پلیس، زندان‌ها، مراکز بازداشت مهاجران، مؤسسات رفاهی کودکان و مؤسسات مراقبت بهداشت روان کودکان و بزرگسالان انجام داده است.

این نهاد در بازدیدهای مذکور، تحقیق کرده که در مراکز نامبرده، آیا کسانی که از آزادی خود محروم شده‌اند اطلاعاتی درمورد حقوق خود و روبه‌ها و قواعدی

۱. نگاه کنید به مقررات مربوط به امکانات نگهداری پلیس بخش ۲-۱۰، دستورالعمل اجرایی قانون احکام بخش‌های ۳،۴ و ۴،۱ (الف)، قانون حقوق بیمار بخش ۳-۲، دستورالعمل‌های مقررات حقوقی، مقررات مربوط به حقوق کودکان و نوجوانان و نحوه استفاده از زور در مؤسسات رفاه کودکان.

۲. کنوانسیون بین‌المللی حقوق مدنی و سیاسی ماده ۹، کنوانسیون اروپایی حقوق بشر ماده ۵

۳. نگاه کنید به حداقل مقررات استاندارد سازمان ملل متحد برای رفتار با زندانیان، ماده ۳۵؛ استانداردهای CPT، ص. ۸، بند ۱۶، قوانین سازمان ملل برای حفاظت از نوجوانان محروم از آزادی (قوانین هاوانا)، قانون زندان اروپا، مواد ۳۰، ۱، قانون بانکوک، ماده ۲، و قانون ماندلا، مواد ۵۴ و ۵۵.

که نیاز به درک آن‌ها برای انطباق با زندگی در مؤسسه دارند، دریافت کرده‌اند؟ و آیا همه، بدون در نظر گرفتن مهارت‌های زبانی، اطلاعات مورد نیازشان را به زبانی که برای آن‌ها قابل درک است دریافت کرده‌اند؟

نهاد ملی پیشگیری، برای اطمینان از رعایت حق اطلاعات افراد بازداشت شده و چگونگی وضعیت آن‌ها در مکان‌های بازداشت، از مراکز و نهادهای گوناگونی در نقاط مختلف نیروژ، بازدید کرده که شماری از آن‌ها به شرح زیر آمده است:

بازدید از تجهیزات بازداشتگاه‌های پلیس: نهاد ملی پیشگیری از

شش مرکز بازداشت پلیس در نیروژ بازدید کرد و براساس شواهد جمع‌آوری شده، توصیه‌های مربوط به حق اطلاعات بازداشت‌شدگان را به شرح زیر به مراکز بازدید شده ارائه داد:

- براساس قانون، بازداشت‌شدگان باید در اسرع وقت درمورد علل بازداشت، حقوق و وظایف خود، مطلع شوند.^۱
- بازرس پارلمان به همه مکان‌های بازداشت توصیه کرده که بازداشت‌شدگان هر چه زودتر و در اسرع وقت، پس از بازداشت باید

۱. مقررات مربوط به امکانات نگهداری پلیس بخش ۲-۱۰ و دایرکتوری اداره پلیس نیروژ ۱۴/۲۰۰۶،

به صورت کتبی و شفاهی، هر دو، اطلاعات مفصلی در رابطه با حقوق خود، به زبانی که برای آن‌ها قابل درک باشد، دریافت نمایند.

- همچنین توصیه شده که روش‌ها و چگونگی دریافت اطلاعات، باید در پرونده‌ها نگهداری و ثبت شود.

- توصیه شده که تمام بازداشت‌شدگان باید اظهارنامه‌ای امضاء کنند که در آن دریافت اطلاعات مربوط به حقوق خود به زبان قابل درک، ذکر شده باشد.

تمام مکان‌های بازداشت در نروژ، مطلع هستند که فرصت دادن به بازداشت‌شدگان برای اطلاع دادن یا داشتن یک وکیل، بدون در نظر گرفتن زمان و روز بازداشت، اهمیت زیادی دارد. همچنین دسترسی بازداشت‌شدگان به یک مشاور حقوقی، یک تضمین اساسی برای حمایت قانونی از آن‌هاست که خطر شکنجه و بدرفتاری را نیز کاهش می‌دهد. در نتیجه این امکان باید همیشه و برای همه بازداشت‌شدگان وجود داشته باشد. اما در چند بازدید، مشخص شد که بروشور اطلاعاتی درباره حقوق بازداشت‌شدگان - که توسط اداره پلیس تهیه و بین زندانیان توزیع شده بود- در این زمینه اطلاعات درستی را ارائه نمی‌کرد.

بازدید از زندان‌ها: پس از بازدید از ۱۳ زندان در نروژ، نهاد ملی پیشگیری مشخص کرد که چالش اصلی، عدم حصول اطمینان از این است که در این مکان‌ها، زندانیان خارجی اطلاعات را به زبان قابل فهم خود دریافت کنند. در آن

زندان‌ها، اغلب فقط برای ترجمه اسناد دادگاه‌ها و نه برای ارتباط با زندانیان، از مترجمان استفاده می‌شد و در چندین زندان، تنها ابزار موجود برای ارتباط کارکنان با زندانیانی که نمی‌توانستند نروژی یا انگلیسی صحبت کنند، گوگل مترجم بود یا اینکه بسیاری از زندانیان خارجی که با نهاد ملی پیشگیری گفتگو داشتند، از دریافت یا درک اطلاعات مهم در هنگام ورود، ابراز ناامیدی بیش از حد کرده بودند. برخی از زندانیان خارجی نیز اعلام کردند که برای کسب اطلاعات باید به زندانیان دیگر تکیه کنند، با اینکه در این نوع مکالمات، محرمانه بودن مباحث بسیار مهم است. بنابراین از نظر نهاد ملی پیشگیری، در بعضی موارد مانند زمانی که مکالمات ماهیت شخصی دارد یا جایی که تهیه و دریافت اطلاعات صحیح بسیار مهم است، استفاده از مترجمان ضروری تلقی می‌شود.

البته دو زندان اعلام کرده بودند که از اطلاعات موردنیاز زندانیان خارجی، یک فیلم به چندین زبان مختلف ساخته و در دسترس زندانیان قرار داده‌اند.

نهاد ملی پیشگیری به‌طور مداوم توصیه کرده که زندان‌ها از مترجمان شفاهی هنگام مصاحبه و پذیرش زندانیانی که مهارت‌های زبانی کافی نداشته یا زبان نروژی و انگلیسی نمی‌دانند، استفاده کنند زیرا اطلاعات نامناسب و ناکافی در مورد روش‌ها و حقوق زندانیان می‌تواند به ایجاد احساس ناامنی آن‌ها، به‌خصوص زندانیان خارجی که اغلب دور از خانواده خود و شبکه‌های اجتماعی هستند، کمک کند همچنین زندانیان به علت عدم اطمینان به اطلاعات دریافت

شده، احساس تنهایی و انزوا می‌کنند. از طرفی استفاده از خود زندانیان به‌عنوان مترجم، خطراتی برای همه ایجاد خواهد کرد، از جمله اینکه روابط قدرتمندی بین زندانیان ایجاد می‌شود، یا اطلاعات شخصی افراد، که محرمانه است فاش می‌گردد یا اطلاعات درمورد تصمیمات حقوقی و قانونی، اشتباه ترجمه می‌شود و مواردی مانند آن.

بازدید از شهر ترندوم: در سال ۲۰۱۵، نهاد ملی پیشگیری طی بازدید خود از بازداشتگاه پلیس مهاجرت در شهر ترندوم، متوجه شد که بازداشت‌شدگان هنگام ورود و پذیرش، اطلاعات کمی درمورد قوانین و روال کارهای روزانه در بازداشتگاه دریافت کرده‌اند. با اینکه یک جزوه اطلاعاتی به چندین زبان، درمورد حقوق و وظایف افراد هنگام بازداشت تولید شده بود، اما اکثر بازداشت‌شدگان اظهار داشتند که هیچ اطلاعات کتبی و نوشته‌ای درمورد حقوق خود، در لحظه ورود و پذیرش دریافت نکرده بودند.

بازداشت‌شدگان در شهر ترندوم اغلب در وضعیت بسیار دشوار و با درجه بالایی از نااطمینانی و غیرقابل پیش‌بینی بودن وضعیت خود، زندگی می‌کردند. به همین دلیل، از نظر نهاد ملی پیشگیری نروژ، ارائه اطلاعات صحیح و قابل درک،

در مورد حقوق بازداشت‌شدگان و روال روزانه کارها در مراکز نگهداری آن‌ها در هنگام بازداشت و پذیرش، بسیار مهم است.

مؤسسات مراقبت‌های بهداشت روان: در جریان مراجعه به مراکز

درمانی روان‌پزشکی، نهاد ملی پیشگیری در خصوص حقوق بیماران برای دریافت اطلاعات در مورد مبنای قانونی تصمیم به استفاده از زور، و یک توجه روشن برای استفاده از زور در برخورد با بیماران روانی، به‌علاوه حق درخواست تجدیدنظر در تصمیمات قانونی. متمرکز شده بود. این حساسیت نهاد ملی پیشگیری نروژ، به‌منظور حفاظت از حق درخواست تجدیدنظر بیماران روانی بود که بسیار اهمیت داشت.

نهاد ملی پیشگیری تأکید داشت که در تصمیمات اداری، باید یک توجه روشن برای استفاده از زور در برخورد با بیماران روانی وجود داشته باشد. یعنی باید به وضوح توضیح داده شود که چگونه شرایط قانونی استفاده از زور در هر مورد یا در هر پرونده اثبات شده و توضیحات مفصلی در مورد چگونگی کم‌ثمر بودن تلاش برای استفاده از ابزار ملایم‌تر نیز ارائه گردد. به عبارت دیگر، تصمیمات اداری و موارد ذکر شده در پرونده‌ها، باید هم شامل توجیحات و اطلاعات دقیقی در مورد زمینه‌های استفاده از زور باشد و هم باید شامل اطلاعات در مورد تلاش‌های انجام شده برای استفاده از ابزارهای ملایم‌تر باشد.

بیشتر بیمارستان‌هایی که نهاد ملی پیشگیری بازدید کرده بود، با بیماران براساس تصمیمات اداری اتخاذ شده‌ای که مبنای قانونی آن نیز اعلام شده بود، با استفاده از زور رفتار می‌کردند، اما هیچ توجیهی برای اینکه چرا این تصمیمات گرفته شده، در پرونده‌های بیماران ثبت نشده بود. بیماران مجبور بودند برای دریافت اطلاعات درمورد علل استفاده از زور، درخواست دسترسی به پرونده‌های خود را داشته باشند که این درخواست نباید توسط بیماران انجام می‌شد و برخلاف مقررات بود.

نهاد ملی پیشگیری نروژ، به منظور جلوگیری از استفاده داوطلبانه از زور، به‌طور مداوم توصیه می‌کند که همه بیماران باید به‌طور صریح و به‌صورت منظم و کتبی، درمورد زمینه‌های تصمیم‌گیری برای استفاده از زور، آگاهی و اطلاعات لازم و کافی را داشته باشند.

پس از توصیه‌های مکرر نهاد ملی پیشگیری در ارتباط با حق اطلاعات و استفاده از زور، مدیریت اداره بهداشت نروژ، این قانون را طی نامه‌ای به تمام کمیسیون‌های نظارتی در کشور، در پاییز سال ۲۰۱۶ اعلام کرد. در این نامه حق بیماران در ارتباط با کسب اطلاعات مربوط به تصمیم‌گیری درمورد استفاده از زور، اطلاعات مربوط به حق درخواست تجدیدنظر و حق دسترسی به اطلاعات مورد نیاز هنگام پذیرش را برجسته و مورد تأکید قرار گرفته است.^۱

۱. نامه اداره بهداشت در وب‌سایت آمبودزمان نروژ منتشر شده است.

۳) فرهنگ و مدیریت سازمانی: خطریا حفاظت؟

نهاد ملی پیشگیری نروژ در ارتباط با اقدامات پیشگیرانه خود نشان داده که فرهنگ و مدیریت نهادی می تواند نقش مهمی در حفاظت از افراد محروم از آزادی ایفا کند. فرهنگ و مدیریت برای حصول اطمینان از اینکه با مردم به صورت انسانی و باسرافت رفتار شود ضروری هستند، اما آن ها می توانند خطر نقض مقررات و قوانین را نیز همراه داشته باشند.

در مناطقی که مردم از آزادی خود محروم هستند، همواره نوعی تقسیم نابرابر قدرت بین مدیریت و کارکنان از یک سو و بازداشت شدگان از سوی دیگر وجود دارد. این عدم توازن بین قدرت مدیریت و کارکنان، و دسترسی عمومی محدود به مکان های بازداشت، به شکل های مختلف موجب سوء رفتار کارکنان و آسیب پذیری، نقض حقوق اساسی و کرامت انسانی بازداشت شدگان می شود.

افرادی که از آزادی خود محروم شده اند، برای به دست آوردن حقوق اساسی و برآورده کردن نیازهای حیاتی خود به کارکنان مراکز و نهادهای مرتبط، وابسته می شوند. تمایل به محافظت از بازداشت شدگان در برابر چنین آسیب پذیری هایی، در بطن پروتکل اختیاری سازمان ملل متحد، کنوانسیون مبارزه با شکنجه و بخش پیشگیری آموذمان نروژ (نهاد ملی پیشگیری)، قرار دارد.

فرهنگ سازمانی، در درجه اول با ارزش ها و نگرش های غالب کارکنان شکل می گیرد.

هنگامی که قرار است براساس قانون، چند نفر قدرت خود را بر دیگران اعمال کنند، قوانینی باید وضع شود که چگونگی اعمال این قدرت بر مردم را مشخص و شفاف نماید. وجود فرهنگ مناسب در یک مؤسسه یا مکان، می‌تواند عامل جلوگیری از خشونت ناشی از قدرت نامتعادل باشد اما از طرف دیگر، می‌تواند خطر نقض قوانین را در حالتی که ارزش‌ها و نگرش‌ها، عملکرد ضعیفی را در سازمان‌ها ایجاد می‌کنند. به همراه داشته باشد. به این معنی که فرهنگ‌سازمانی در درجه اول، با ارزش‌ها و نگرش‌های غالب کارمندان شکل می‌گیرد و برخی خصوصیات و نگرش‌ها در فرهنگ‌سازمانی، می‌تواند منجر به آشکار شدن خطر بدرفتاری شود.

در برخی از فرهنگ‌های داخلی سازمان‌ها، نگرش کارکنان به کسانی که از آزادی خود محروم شده‌اند، نگاه به یک انسان یا افراد انسانی نیست، بلکه به عنوان اشیاء و یا به عنوان یک گروه درمان، و براساس خطاها یا معایب مشترک مانند جنسیت، سن، زبان و یا پس‌زمینه‌های فرهنگی است (نگرش ما/ آن‌ها) و چنین نگرش‌هایی بین کارکنان و بازداشت‌شدگان فاصله انداخته و فرصت‌های ایجاد روابط خوب انسانی را کاهش می‌دهد.

نتایج بازدیدها نشان می‌دهد که نگرش‌های مدیران و کارکنان (آن‌هایی که در سازمان‌ها قدرت خود را اعمال می‌کنند) می‌تواند باعث افزایش استفاده از زور

شود. وجود چنین نگرش‌هایی در میان کارکنان زندان‌ها، عموماً منجر به افزایش استرس افراد زندانی می‌شود.

در مکان‌هایی که کارکنان ملاحظه کرده‌اند کنترل، یا به اصطلاح "امنیت ایستا"، به عنوان یک اولویت مهم قلمداد شده، خطر افزایش نگرش "اعمال فشار و استفاده از زور" به عنوان یک امر عادی و ضروری، پدیدار می‌شود.

همین امر در مواردی که کارکنان اعتقاد دارند، جایگزینی برای آن‌ها وجود ندارد یا وقتی آن‌ها نسبت به راه‌های دیگر برخورد با تعارضات آگاهی ندارند نیز پیش می‌آید (یعنی شرایط استفاده از زور).

در چنین مکان‌هایی مدیریت می‌تواند نقش اصلی و کلیدی در هر دو حالت مثبت (خوش رفتاری) یا منفی (سوء رفتار)، ایفا نماید. به این معنی که وقتی مدیریت به طور ضمنی بی‌عدالتی را می‌پذیرد، نشان‌دهنده آن است که چنین شیوه‌هایی بدون هیچ‌گونه عواقبی برای کسانی که درگیر آن هستند، ادامه می‌یابد. یا اگر استفاده از زور عادی شود یا خشونت رخ دهد و مدیریت واکنش نشان ندهد، احساسی به وجود می‌آید که افراد خاطی، از مجازات قانونی مصون خواهند بود و یا بخشوده می‌شوند و این نیز سوء رفتار را تداوم می‌بخشد. یا هنگامی که کارکنان همه چیز یکدیگر را پوشش می‌دهند (کاستی‌ها را پنهان می‌کنند) یا بی‌عدالتی‌ها را گزارش نمی‌کنند، آن‌ها به حفظ فرهنگ مصونیت و ماندگاری خود در سازمان (با وجود ناشایست بودن) ادامه می‌دهند.

طی بازدیدهای انجام شده در سال ۲۰۱۶، نهاد ملی پیشگیری در بعضی از بازداشتگاه‌ها، نگرش "ما / آن‌ها" را در قالب‌های زیر شناسایی کرده است:

۱. نمونه‌هایی از زندانیانی که با یکدیگر صحبت می‌کردند و به شیوه‌های غیرانسانی با آن‌ها رفتار شده و منجر به احساس ناامنی و شهروند پست و درجه‌دو بودن شده بود، وجود داشت. این افراد که از آزادی خود محروم بودند، نمی‌توانستند در مقابل نظرات و نگرش‌های منفی و تحقیرآمیز کارکنان زندان، از خودشان محافظت کنند.

۲. در چندین زندان بازدید شده، نهاد ملی پیشگیری نتیجه گرفت که اقدامات اجباری، بدون تصمیمات اداری و به صورت خودسرانه انجام شده است. چنین یافته‌هایی نشان می‌دهد که برخی از اعضای کارکنان زندان‌ها، استفاده از زور را به عنوان بخشی جدایی‌ناپذیر از عمل عادی خود و گاهی اوقات جزء مجازات دیگران حساب می‌کنند.

۳. در بعضی از مراکز، تشکیلات کارکنان بازداشتگاه‌ها، به گونه‌ای است که امکان تعامل میان نوبت‌های مختلف شیفت کاری وجود ندارد یا بسیار کم است، برای مثال، گروه‌های خاصی از کارکنان تنها شیفت شب را انجام می‌دادند. چنین سازمان‌دهی و تشکیلاتی، خطر ابتلا به ناسالم بودن محیط و گسترش خرده‌فرهنگ‌ها را افزایش می‌دهد.

۴. هنگامی که نگرش‌ها و ارزش‌های مدیریت روشن نیست، یا به آن‌ها احترام گذاشته نمی‌شود، یا به عنوان حمایت‌کننده از فرهنگ منفی دیده می‌شود، خطر قابل توجهی که وجود دارد این است که فرهنگ‌های سازمانی که اجازه سوءاستفاده می‌دهند، گسترش و توسعه پیدا کنند.
۵. در برخی از بازدیدها نمونه‌هایی یافت شده که مدیریت، نگرش‌های منفی و ناسازگار در میان کارکنان را نادیده گرفته بود. به طور مشابه، جایی که فقدان ارزش‌های مشترک توسط یک مدیریت به صورت شفاف تقویت شود، خطر افزایش سوءاستفاده به وجود می‌آید.

هنگامی که مدیریت به طور ضمنی بی‌عدالتی را می‌پذیرد، نشان‌دهنده آن است که چنین شیوه‌هایی بدون هیچ‌گونه عواقبی برای کسانی که درگیر آن هستند، ادامه می‌یابد.

فرهنگ و مدیریت سازمانی به عنوان عامل حفاظتی: در یک فرهنگ سازمانی که به شفاف و باز بودن مشهور است، بازنگری اعمال، پاسخگویی، مشارکت با کسانی که از آزادی خود محروم هستند، و ایجاد یک محیط کار خوب، از عوامل حفاظتی مهم برای بازداشت‌شدگان به شمار می‌رود. این موضوع بسیار مهم است که نهادهایی که در آن‌ها، مردم از آزادی خود محروم هستند (بازداشتگاه‌ها، زندان‌ها، مراکز روان‌پزشکی، مؤسسات رفاه

کودکان و مانند این‌ها)، به منظور مقابله با خطر ابتلا به بدرفتاری، باید به‌طور فعال ارزش‌ها، نگرش‌ها و فرهنگ مشترکی را مطرح کنند که مطابق با حق برخورداری زندانیان و بیماران از شرافت و تکریم انسانیت آن‌ها باشد.^۱

مدیریت مؤسسات باید اطمینان حاصل کنند که هویت اجتماعی و فرهنگی آن نهاد و مؤسسه، از حقوق اساسی افراد مانند احترام به عزت، امنیت و سلامت بیمار حمایت می‌کند. درک کارکنان از پذیرش یا مشارکت مدیریت، تعاملات فرهنگی مؤسسه یا نهاد را تقویت می‌کند. البته پاسخگویی به نیازهای کارکنان، نیز در این کار مهم خواهد بود.

اطمینان و امنیت کارکنانی که احساس می‌کنند، در محیط کار مراقب آن‌ها هستند، دیده می‌شوند و به آن‌ها احترام گذاشته می‌شود، برای تضمین یک فرهنگ سازمانی حفاظتی، یک اصل اساسی است. همچنین مهم است که در صورت وقوع حوادث جدی برای کارکنان در محل کار، یا در صورتی که کسی در طول ساعات کار مجروح شود، مسئولان موضوع را به‌طور کامل و نتیجه‌بخش، پیگیری کنند.

۱. کنوانسیون سازمان ملل متحد علیه شکنجه و سایر رفتارها و مجازات بی‌رحمانه، غیرانسانی یا اهانت‌آمیز

شرایط زنان در زندان‌های نروژ

در دسامبر سال ۲۰۱۶، نهاد ملی پیشگیری نروژ، اولین گزارش موضوعی خود را با مجوز پروتکل اختیاری کنوانسیون مبارزه با شکنجه^۱ منتشر کرد. این گزارش با عنوان "زنان در زندان" خلاصه‌ای از یافته‌های مربوط به زندانیان زن را که از بازدیدهای دوره زمانی ۲۰۱۴ تا ۲۰۱۶، از بخش‌هایی با امنیت بالا به دست آمده بود، ارائه داد.

بازدیدهای انجام شده نشان داد که زندان‌ها اغلب با توجه به نیازهای زندانیان مرد، سازمان‌دهی و مدیریت شده‌اند و البته این واقعیت تا حدودی به دلیل شمار اندک زنان زندانی نسبت به جمعیت مردان بوده است.

موضوع مردانه بودن، در معماری زندان‌ها، سیستم امنیتی آن‌ها، نوع فعالیت‌های موجود در آن‌ها، خدمات بهداشتی و مانند آن، نیز قابل مشاهده است. علاوه بر این، درصد بالایی از زنان نسبت به مردان زندانی، از بعضی خدمات و امکانات زندان‌ها محروم بودند.

زنان زندانی اغلب قربانی سوءاستفاده در دوران کودکی خود بوده و مشکلات روانی فراوان و درمان نشده و گاهی سوء مصرف مواد نیز داشتند. بازدیدهای نهاد ملی پیشگیری نشان می‌دهد که با وجود آگاهی از سوء مصرف گسترده مواد

1. The Optional Protocol to the Convention against Torture (OPCAT)

مخدر در بین زنان زندانی، دسترسی به توان بخشی سوء مصرف مواد، بین زنان و مردان به میزان زیادی متفاوت بوده و برای مردان بیشتر است.

در مصاحبه با زنانی که در زندان‌های مختلط دوجنسیتی خدمت می‌کردند، روشن شد که بسیاری از آن‌ها می‌خواهند این فرصت را داشته باشند تا در برنامه‌های توان بخشی سوء مصرف گسترده‌تر مواد مخدر شرکت کنند، اما این امکان برایشان وجود نداشت.

پس از بازدید از زندان‌ها، مشخص شد این فرصت‌ها بین زنان و مردان، نابرابر و نامناسب بوده است. بنابراین آمبودزمان نروژ توصیه کرد زنانی که از سوء مصرف مواد رنج می‌برند، باید از توان بخشی و سطح درمانی برابر آنچه به زندانیان مرد ارائه می‌گردد، بهره‌مند شوند.

**تفاوت در شرایط زندان برای مردان و زنان یک چالش
شناخته شده برای نهاد خدمات اصلاحی نروژ بود.**

یک گروه کاری در سال ۲۰۱۵، از سوی نهاد خدمات اصلاحی نروژ، گزارشی با عنوان "شرایط برابر برای زنان و مردان تحت مسئولیت نهاد خدمات اصلاحی" را تهیه کرد. این گزارش نتیجه گرفت که باید در سطوح و زمینه‌های مختلف، تغییراتی در زندان‌ها انجام شود تا شرایط برای مردان و زنان زندانی برابر گردد.

اداره خدمات اصلاحی نروژ^۱ (KDI) نیز اعلام کرد که این گزارش با استراتژی جداگانه‌ای برای تغییر شرایط زنان در زندان‌ها، دنبال خواهد شد. گزارش موضوعی آموذمان نروژ، به مسائل کلیدی مربوط به شرایط زنان در زندان‌ها از جمله شرایط فیزیکی و جسمی، احساس امنیت، انواع فعالیت‌ها، خدمات بهداشتی و ارتباط و تماس با خانواده، مربوط می‌شود. این گزارش تا حد زیادی تأیید می‌کند که زنان در زندان‌ها یک گروه آسیب‌پذیر هستند و در بسیاری از موارد، در معرض خطر بیشتر و در شرایطی بدتر از مردان قرار دارند.

شرایط فیزیکی زندان‌ها: در گزارش سالانه استوس بیگ^۲ در سال ۲۰۱۵، چنین آمده که ساختمان زندان‌های نروژ بسیار کهنه و قدیمی هستند. استوس بیگ اظهار داشته که زندان‌های کهنه نروژ، نیاز به تعمیر و نگهداری گسترده‌ای دارند و آموذمان نروژ نیز در بازدید از زندان‌های این کشور، شرایط فیزیکی بد توصیف شده در گزارش فوق را تأیید کرده است.

وضعیت فقیر ساختمان زندان‌های نروژ، به طور مستقیم شرایط زنان را در زندان، زیر فشار شدید قرار می‌دهد زیرا این ساختمان‌ها فاقد تجهیزات و امکانات لازم برای اقامت افراد به‌ویژه زنان هستند. برای مثال، زنان دارای نیازهای بهداشتی

1. The Directorate of the Norwegian Correctional Service (KDI)

۲. Statsbygg - مشاور اصلی دولت نروژ در زمینه امور ساخت‌وساز و اموال، کمیسیون ساخت‌وساز،

(<http://www.statsbygg.no/Om-Statsbygg/About-Statsbygg/> مراجعه کنید.)

خاصی هستند که در این زندان‌های کهنه، دسترسی به امکانات بهداشتی مناسب برای آنان وجود ندارد، درحالی که دسترسی مناسب، لازمه احترام به این نیازها و به حریم خصوصی آنها است.

بازدیدهای نهاد ملی پیشگیری نشان داد که سلول‌های موجود در چندین زندان، سرویس بهداشتی نداشته و در بعضی از این زندان‌ها، امکان خروج از سلول و استفاده از سرویس‌های بیرون زندان، در طول شبانه‌روز نیز وجود نداشته است. چنین شرایطی برای زنان زندانی، به‌ویژه برای زنان در شرایط خاص یا زنان باردار، که اغلب نیاز به دسترسی بیشتری به توالت و امکانات شستشو دارند، بسیار سخت و چالش‌برانگیز است.

نتیجه حاصل اینکه اگر زندان‌های جدیدی با امکانات و تجهیزات کافی برای زنان تأسیس شود، اثرات مثبت خواهد داشت. آمبودزمان نیروژ توصیه کرده اقداماتی صورت گیرد تا اطمینان حاصل شود زنانی که می‌خواهند به هر دلیلی، یک پزشک زن آن‌ها را معاینه کند، حداقل به یک پزشک زن، دسترسی داشته باشند.

به دنبال توصیه‌های آمبودزمان، زندان کراگرا^۱ در سال ۲۰۱۶ به زندان زنان تبدیل و تصمیم گرفته شد تا بخش قدیمی زندان کونگسوینگر^۲، یعنی بخش G، نیز تبدیل

۱. کراگرا (Kragerø) نام یک شهرک در نیروژ است که در استان تلمارک واقع شده است. (ویکی‌پدیا)
 ۲. کونگسوینگر (Kongsvinger) یک منطقه مسکونی در نیروژ است که در هدمارک واقع شده است. (ویکی‌پدیا)

به یک بخش زنان شود که در سال ۲۰۱۷ اجرا شد. اما آمبودزمان نروژ اعلام کرد با این کار باز هم به اندازه کافی به نیازهای زندانیان زن پاسخ داده نشده، زیرا ساختمان‌های مذکور قدیمی و فاقد امکانات ضروری برای زنان بودند.

امکان فعالیت‌های بدنی در زندان‌ها: توانایی انجام فعالیت‌های بدنی،

یک پیش‌شرط مهم برای حفظ سلامت روان و همچنین سلامت جسمانی زندانیان، به‌ویژه در دوره‌های اقامت طولانی در زندان‌ها است.

در هر دو زندان زنان که توسط نهاد ملی پیشگیری بازدید شده بود، امکان فعالیت بدنی و ورزشی در خارج از سلول و در حیاط زندان، به دلیل طراحی و اندازه نامناسب زمین ورزش، محدود شده بود. این مورد به‌ویژه در مورد زندان زنان کراگر صادق بود که در آن، زمین ورزش و حیاط زندان، در مجموع به مساحت ۷۰ مترمربع و با کمی نور مستقیم خورشید در طول سال بود. بخش G زندان کونگسوینگر، که در ژانویه ۲۰۱۷ به یک زندان زنان تبدیل شده بود، نیز دارای یک زمین ورزشی بود که کوچک‌تر و با تجهیزات بسیار کمتر از مکان‌های ورزشی و فضای باز، در زندان‌های مردان بود.

در برخی از زندان‌ها که مردان و زنان در کنار هم قرار می‌گیرند و زندان مختلط است اگر زمین ورزش جداگانه‌ای برای زندانیان زن وجود داشته باشد، همیشه کوچک‌تر و با تجهیزات بسیار کمتر از فضاهای ورزشی مردان است. به همین

دلیل در برخی از زندان‌ها، این مشکل با دسترسی دادن زنان به فضاهای ورزشی مردان، کاهش پیدا کرد. البته موضوع قابل ملاحظه در شرایط مذکور، این بود که کمبودهای مربوط به زندان زنان، به چالش‌های امنیتی ناشی از کمبود منابع انسانی نیز مربوط می‌شد.

احساس امنیت: اکثر زنان زندانی که با نهاد ملی پیشگیری صحبت کرده بودند، اظهار داشتند که در زندان احساس امنیت دارند.

با این وجود، استثنائاتی هم دیده شد. برای مثال در بخش‌هایی از زندان که تعداد افسران نگهبان مرد، کم بود، بیشتر زنان اظهار می‌داشتند که احساس امنیت نمی‌کردند. یا در زندان‌های مختلط که هر دو جنس زن و مرد در کنار هم اقامت داشتند، چالش‌های خاصی ایجاد می‌گردید، زیرا با وجود اینکه بیشتر زندان‌های دوجنسی، بخش‌های جداگانه‌ای برای زنان داشت، اما زندانیان در طول فعالیت‌های کاری، آموزشی و اوقات فراغت خود، وقت زیادی را با هم صرف می‌کردند.

در این زندان‌ها، تعدادی از زنان توجه ناخواسته زندانیان مرد را گزارش کرده بودند که خطر آزار و اذیت جنسی و پرخاشگری به وجود می‌آمد. زیرا درصد بالایی از زندانیان زن در زندان‌ها، قربانی سوءاستفاده جنسی شده بودند و تجربه‌های منفی از مردان داشتند. این امر می‌توانست کمک گرفتن زنان از کارکنان بهداشتی مرد را بسیار دشوار کند.

تعداد کمی از زندان‌های دوجنسیتی، برای شناسایی یا مقابله با چنین سوءاستفاده‌هایی دارای روش‌های خاص، آموزش و تربیت ویژه برای زندانیان بودند. به همین دلیل آمبودزمان نروژ، توصیه کرد که رویه‌های نوشته‌شده برای چنین شرایطی در همه زندان‌های مشابه، گسترش یابد.

آموزش و کار: فعالیت‌های معنادار، از جمله آموزش و کار، می‌تواند برای مقابله با آثار مضر حبس و زندانی بودن و کاهش خطر جرم و جنایت در آینده بسیار مهم باشد.

با این حال آمبودزمان نروژ دریافته بود که فعالیت‌های کاری موجود برای زندانیان زن، اغلب نامناسب است و به دلیل ملاحظات امنیتی و کمبود منابع، اولویت کمی برای مسئولان کشور دارد. البته این واقعیت که زندانیان زن به عنوان یک گروه کاری، دارای دلبستگی ضعیفی به بازار کار هستند، مسئله را مشکل‌سازتر کرده بود.

خدمات بهداشتی: براساس قانون، خدمات بهداشتی که در زندان‌ها ارائه می‌شود باید همسنگ خدمات ارائه‌شده به عموم مردم در کشور باشد. زندانیان نیز با توجه به ارزیابی فردی خود، باید خدماتی را دریافت کنند که با نیازهای فردی آن‌ها مطابقت داشته باشد.

در جریان بازدیدهای نهاد ملی پیشگیری، مشخص شد زندانیانی که دارای مشکل سلامت روانی هستند، اغلب به عنوان یک گروه آسیب‌پذیر ویژه در معرض

خطرات زیادی قرار می‌گیرند و متأسفانه بسیاری از زنان زندانی جزء این گروه محسوب می‌شوند که به مراقبت‌های بهداشت روان نیاز دارند. در سال‌های یاد شده، برخی از زندان‌های نروژ، افزایش تعداد زنان مبتلا به مشکلات روانی را گزارش داده‌اند. این نگرانی را کارکنان زندان‌ها، ادارات دولتی و مراکز خدمات بهداشتی، نیز مطرح کرده بودند.

تماس با دنیای خارج: براساس قوانین و مقررات، برای افراد در حبس، تماس با دنیای خارج، به‌ویژه با خانواده و کودکان آن‌ها، بسیار مهم است. اما در بازدید از چند زندان نروژ، روشن شد که این حق زنان زندانی، به‌طور کامل به آن‌ها داده نمی‌شود و زنان محبوس در زندان و دور از خانه، در معرض خطر زیادی قرار دارند و ملاقات زندانیان با خانواده‌های خود برای برخی از آن‌ها بسیار دشوار است.

دشواری‌های ملاقات، به‌ویژه برای کودکان بیش‌ازحد کم‌سال که مجبورند تنها سفر کنند و کودکانی که در نروژ زندگی نمی‌کنند نیز وجود دارد. در تعداد بسیار کمی از زندان‌هایی که نهاد ملی پیشگیری بازدید کرده بود، به زندانیان اجازه داده می‌شد که از طریق اسکایپ یا وسایل ارتباطی مدرن مشابه، با خانواده‌های خود ارتباط برقرار کنند.

آمودزمان نروژ در چندین گزارش بازدیدهای خود، توصیه کرد که اداره خدمات اصلاحی نروژ، چنین فناوری‌هایی را به زندان‌ها و به‌خصوص به زندان‌های پرخطر و با مسائل امنیتی بالا معرفی نماید.

بازدیدهای سال ۲۰۱۶ از زندان‌ها

الف) بازدید از بازداشتگاه بردویت^۱ یا زندان امنیتی

بردویت یک زندان ویژه زنان است که افرادی که دارای محکومیت‌های جنایی یا سابقه حبس قبلی (سابقه‌دارها) باشند را در خود جای داده است.

این زندان دارای ۶۴ بخش است که ۴۵ بخش آن دارای سیستم‌های امنیتی بالا و ۱۹ بخش آن، امنیت پایین تری نسبت به بقیه داشتند و این بازدید فقط شامل بخش‌های دارای امنیت بالا، شده بود.

یافته‌های اصلی بازدید

با توجه به اینکه محرومیت افراد از حضور در اجتماع، نیاز به چندین تصمیم اداری و مدارک قانونی دارد، اگر یک زندانی هیچ اخطار کتبی از مراجع قانونی دریافت نکرده و هیچ شاهدهی هم علیه او اقدام نکرده باشد، زندانی کردن او یک انحراف جدی و تخطی از اجرای قوانین و مقررات مربوط به حمایت از حقوق افراد، خواهد شد.

نهاد ملی پیشگیری، پرونده زندانیان را در مواردی که در معرض آسیب‌پذیری‌های خاصی قرار گرفته بودند، مورد بررسی قرار می‌دهد و بعضی از موارد را به‌طور جدی پیگیری می‌کند. برای مثال بررسی می‌کند که آیا بازرسی

۱. Bredtveit، نام زندانی در شهر اسلو است، که در طول جنگ جهانی دوم، اردوگاه کار اجباری بود.

بدنی یا جمع آوری نمونه‌های ادرار و یا بسته شدن زندانیان به یک تخت مخصوص کمربند دار بدون لباس و مانند این‌ها، توسط کارمندان مرد انجام می‌شود یا خیر؟

زندانیانی که نهاد ملی پیشگیری با آن‌ها مصاحبه کرده بود مخالفتی درباره حضور افسران مرد در زندان و یا احساس ناامنی ناشی از حضور آن‌ها نداشتند، و به نظر می‌رسید مسئولان زندان درباره برهنه شدن زنانی که احتمالاً ترومای (ضربه‌های) سوءاستفاده جنسی داشتند، آگاهی‌های زیادی داشته و مراقبت‌های رفتاری مناسبی را انجام می‌دادند. در وضعیت عادی، موردی از بازرسی‌های بدنی انجام شده یا در زمان گرفتن نمونه‌های ادرار، مشاهده نشده که مأمورین مرد در آن‌ها حضور داشته باشند.

باوجود این، روشن شد که افسران مرد برای بیرون آوردن لباس زندانیانی که از انجام داوطلبانه آن خودداری می‌کردند به افسران زن کمک می‌کردند. یا موردی مشاهده شد، هنگامی که یک زندانی بدون لباس به تخت مخصوص بسته شده بود، توسط افسر مرد تحت نظارت قرارداداشت، که هر دو این موارد مشکل ایجاد کرده بود. در یک موقعیت دیگر، یک افسر مرد برای استفاده زندانی از لگن مخصوص ادرار، هنگامی که به تخت مخصوص بسته شده بود، به یک افسر زن کمک کرده بود.

در گفت‌وگو با مسئولان زندان، روشن شد که براساس مقررات، زندانیان هرگز نباید روی تخت مخصوص، برهنه نگه‌داشته شوند و این کار تخطی از روش‌های صحیح، محسوب می‌شود. از نظر بازرسان نهاد ملی پیشگیری، چنین موقعیت‌هایی آسیب‌زننده بوده و می‌تواند خطر بدرفتاری را نیز به دنبال داشته باشد.

هنگام مرور مقررات و دستورات اداری مربوط به استفاده زندانیان از تخت مخصوص کمربنددار، مشخص شد که در یک مورد، یک زندانی تقریباً ۴۲ ساعت به تخت بسته شده بود (برخلاف مقررات) و به همین دلیل مسئولان زندان، مطابق با مقررات، مجبور شده بودند درخواست مجوز استفاده از تخت مخصوص برای بیشتر از ۲۴ ساعت را، از اداره خدمات اصلاحی ناحیه شرق داشته باشند. واقعیت این است که اگر یک زندانی برای مدت طولانی به تخت مخصوص بسته شده باشد، موضوع مهمی بوده و به صورت جدی نگران‌کننده است.

در این زندان، زندانیان به پزشک زن فقط برای آزمایش‌های مربوط به زنانگی که آن‌هم بیرون از زندان انجام می‌شد، دسترسی داشتند. درحالی‌که استانداردهای بین‌المللی نشان می‌دهد که زنان زندانی باید حق انتخاب و دسترسی به یک پزشک زن را داشته باشند.

حیاط و زمین ورزش این زندان، برای انجام فعالیت‌های مختلف ورزشی به جز بازی‌های توپی نیز بسیار نامناسب بود.

نتایج بازدید: پس از بازدید و در اجرای توصیه‌های گزارش بازدید، یک باغ جدیدی به عنوان بخشی از حیاط و زمین ورزش زندان، افتتاح گردید که موجب بزرگ شدن حیاط قبلی زندان و زیاد شدن گل‌ها و گیاهان، تعداد صندلی‌ها و نیمکت‌ها و مسیرهای پیاده‌روی در محوطه زندان شد.

براساس روش‌های جدیدی که در این زندان بنا نهاده شد، اطمینان حاصل گردید که ارزیابی‌های فردی برای بازرسی کامل بدنی از زندانی قبل از فرستاده شدن به سلول امنیتی، انجام می‌گیرد و لباس‌هایی که فرد زندانی در حین محکومیت به آن‌ها دسترسی داشته، هنگام ورود به سلول امنیتی، در گزارش بازرسی ثبت می‌شود.

مسئولین زندان همچنین اظهار داشتند برای ایجاد اطمینان در بخش امنیتی و جایی که در آن از تخت مخصوص استفاده می‌شود، همیشه دو افسر حضور دارند که یکی از آن‌ها باید زن باشد.

ب) بازدید از زندان وادسو^۱

زندان وادسو، به ۳۹ بخش تقسیم شده که ۳۳ بخش آن دارای سیستم‌های امنیتی بالا و ۶ بخش آن دارای امنیت پایین‌تر است و این بازدید، بخش‌های با امنیت بالاتر را شامل شده است.

۱. Vadsø: وادسو نام یک منطقه شهری در نروژ است که در فینمارک واقع شده است.

یافته‌های اصلی بازدید

- اداره زندان، افسران زندان و سرویس‌های بهداشتی آن، از نظر تأمین حفاظت، ایمنی و نیازهای اساسی افراد زندانی عملکرد مناسبی داشتند.
- اکثریت قاطع زندانیان، بازخورد بسیار مثبتی از عملکرد کارکنان به بازرسان دادند.
- زندانیانی که توسط نهاد ملی پیشگیری مصاحبه شده‌اند، اظهار داشتند که در زندان از لحاظ جسمی و ایمنی احساس امنیت می‌کنند.
- زندانیان از پیگیری‌های پرستاران برای رفع مشکلات خود، بسیار راضی بودند.
- پرستاران مشکلات زندانیان سلول‌های انفرادی را نیز با دقت پیگیری کرده و سخت مراقب آن‌ها بودند.
- چندین نفر از زندانیان احساس کرده بودند که زمان انتظار برای ملاقات با یک پزشک یا دندان‌پزشک، طولانی بوده است.
- سلول‌های امنیتی زندان، ساعت نداشت و تشخیص زمان و جهت یابی برای زندانیان مشکل بود. گاهی اوقات زندانیان در سلول امنیتی برهنه بودند.

- بازرسی های بدنی شامل حذف کامل لباس ها به طور مرتب انجام می شود، از جمله در مواردی که خطر آسیب رساندن به خود یا خودکشی برای زندانیان وجود داشت.
- بررسی قوانین و مقررات مربوط به استفاده از سلول های امنیتی و خروج زندانیان از مکان هایی دسته جمعی، نشان داد که مسئولان زندان باید به موارد خاصی توجه ویژه داشته و با دقت در آن موارد اقدام کنند. استفاده از سلول های امنیتی تنها باید زمانی صورت می گرفت که کاملاً ضروری بود.
- زندان وادسو دارای زندانیانی بود که در طول روز به آموزش یا کار مشغول بودند.
- مدیریت زندان چنین برآورد کرد که هشت زندانی به طور متوسط، کمتر از هشت ساعت در روز را در خارج از سلول هایشان می گذرانند.
- چندین سلول در زندان وادسو حمام های جداگانه نداشتند.
- زندانیان وادسو مجبور بودند برای استفاده از سرویس های بهداشتی خارج از سلول خود در طول شب، اجازه بگیرند.
- زندان وادسو، سلول هایی با قابلیت انطباق با شرایط زندانیان معلول نداشت.

نتایج بازدید: بعد از بازدید از زندان وادسو، مسئولان زندان، میزان و سطح اطلاعات مکتوبی که زندانیان هنگام پذیرش، دریافت می کردند را افزایش دادند. این اطمینان حاصل شد که اطلاعاتی که هنگام پذیرش به زندانیان داده می شود به چند زبان خارجی، از جمله انگلیسی ترجمه شده است.

مسئولان زندان همچنین اظهار داشتند که یک ساعت بزرگ در زندان، به گونه ای نصب خواهد شد که از سلول های امنیتی نیز قابل مشاهده باشد و به زندانیانی که بیش از ۲۴ ساعت را در یک سلول امنیتی گذرانده اند، فرصت فعالیت های ورزشی در فضای باز داده خواهد شد.

مسئولین زندان اظهار کردند که بازرسی بدنی با حذف لباس ها، قبل از محکوم شدن به یک سلول امنیتی، باید به صورت دو مرحله ای انجام شود و زندانیان بلافاصله لباس خود را پوشند و یا در طول بازرسی، بقیه لباس ها به آنها داده شود. علاوه بر اقدامات فوق، مسئولان زندان پرونده های خود را برای حصول اطمینان، از کیفیت اجرای مقررات و تصمیمات اداری گرفته شده در مورد روش های محروم کردن زندانیان از حضور در اجتماع، به موجب قانون اجرای احکام، بخش ۳۷، بررسی و بازنگری کرده بودند.

ج) بازدید از زندان درامن^۱

زندان درامن ظرفیتی برابر ۵۴ واحد و مکان داشت که به سه بخش، با سطح امنیت بالا تقسیم شده بود. در زمان بازدید، این زندان دوجنسیتی بود و از زندانیان زن و مرد هر دو باهم نگهداری می کرد.

یافته‌های اصلی بازدید

به‌رغم این واقعیت که استانداردهای بین‌المللی بیان می کنند که زندانیان زن باید از لحاظ جسمی جدا از زندانیان مرد باشند، این زندان مختلط است و کارکنان آن نیز در همه بخش‌های زندان از هر دو جنس یعنی زنان و مردان تشکیل شده که با یکدیگر همکاری می کنند. زندانیان زن و مرد در این زندان، باهم کار می کنند، باهم در کارهای جمعی شرکت می کنند، باهم بیرون از زندان یا برای استراحت می روند، باهم آموزش می بینند و باهم فعالیت‌های ورزشی انجام می دادند. طی بازدید برخی از یافته‌ها نشان داد که کارکنان و زندانیان زن و مرد نباید باهم کار کنند یا در یک مکان و در زندان درامن اقامت داشته باشند.

در شرایط مذکور مشخص شد در این زندان، خطر آزار و اذیت و مشکلاتی از این دست وجود داشته و زندانیان زن، توجه زیادی را از زندانیان مرد دریافت کرده بودند. در بعضی از فضاها، انجام وظیفه کارکنان زن و مرد در کنار هم یا اقامت زندانیان زن و مرد در یک فضا، خطر به وجود آمدن حوادث نامطلوب را

۱. Drammen نام شهری در نروژ است که مرکز شهرستان بوسکروود محسوب می شود.

خیلی زیاد می‌کرد و انجام فعالیت‌های مشترک دشوار شده بود. به‌علاوه کمبود نیروی انسانی شاغل در زندان، مشکلات ناشی از دوجنسیتی بودن زندان را تشدید کرده بود.

این امر تا حدی توسط این واقعیت که زنان در زندان‌های دوجنسیتی، یک اقلیت را تشکیل می‌دهند و نیاز به تسهیلات بیشتری نیز دارند، توضیح داده می‌شود و موضوع دیگر این است که نیازهای امنیتی در یک مکان، زمانی افزایش می‌یابد که مردان و زنان را با یکدیگر و در کنار هم نگهداری کنند.

نتایج بازدید: از سال ۲۰۱۷، حبس زنان و مردان هم‌زمان با یکدیگر، در زندان درمان ممنوع شد و این زندان فقط زندانیان مرد را نگهداری می‌کرد.

مسئولان زندان درمان اظهار داشتند که ساخت و راه‌اندازی سرویس بهداشتی در همه سلول‌های زندان برنامه‌ریزی شده و تا آگوست سال ۲۰۱۷ تکمیل خواهد شد. همچنین آنان برخی از اقدامات مربوط به مراحل جدید پذیرش زندانیان، از جمله ارزیابی خطر خودکشی را نیز آغاز کرده بودند.

بعد از بازدید، در رویه‌های جدید انجام پذیرش زندانیان و مصاحبه‌ها در زندان درمان، از همه زندانیان درمورد سلامت روان آن‌ها، سوء‌مصرف مواد و کیفیت خواب آن‌ها پرسیده می‌شد.

د) بازدید از بازداشتگاه پلیس برگن^۱

بازداشتگاه ایستگاه پلیس در برگن دارای ۲۷ سلول است و در زمان بازدید، مرکز نگهداری اولیه پلیس منطقه غرب بود.

یافته‌های اصلی بازدید

- طی این بازدید، روش‌های پلیس برای جلوگیری از وقایع جدی در بازداشتگاه، مورد بازرسی و بررسی قرار گرفت.
- اطلاعات موجود نشان داد که پلیس روش‌های رضایت بخشی برای بررسی وضعیت زندانیان در زمان بازداشت، در پیش گرفته است.
- این موضوع مورد تأکید قرار گرفت که پلیس باید اطمینان داشته باشد که جریان اطلاعات مناسب و مفیدی، بین بازداشتگاه و زندان در ارتباط با انتقال زندانیان برگردانده شده به بازداشتگاه، در صورت وجود خطر اقدام به خودکشی و یا در سایر شرایط خاص، تنظیم شده باشد.
- نهاد ملی پیشگیری، حدود و معنای محدودیت را که در بازداشتگاه‌های پلیس وجود داشت و روش‌های استفاده از آن را مورد بررسی و بازرسی جدی قرارداد. برای مثال، موارد نوشته شده برای استفاده از دستبندها هنگام حمل و نقل زندانیان، کافی نبود.

۱. Bergen در دومین شهر بزرگ نروژ است.

- پلیس ناحیه نیز به ابزارهای محدودکننده بدن زندانیان (غل و زنجیر) که گاهی اوقات در بازداشتگاه‌ها، برای جلوگیری از صدمه زدن زندانیان به خودشان استفاده می‌شد، دسترسی داشت. البته هیچ ارزیابی کلی و کاملی از چگونگی استفاده از این وسایل در بازداشتگاه‌ها وجود نداشت.
- نهاد ملی پیشگیری، تلاش‌های پلیس برای جلوگیری از استفاده از سلول‌های انفرادی، در طول مدت اقامت زندانیان در بازداشتگاه‌ها را مورد بررسی قرار داد و مشخص شد، استفاده از سلول انفرادی یک اقدام تهاجمی است که باید در موارد خاص و بسیار ضروری، استفاده شود. از طرفی پلیس اقدامات کافی برای جلوگیری از استفاده از سلول انفرادی را تاکنون انجام نداده بود.
- چالش‌های مذکور، عمدتاً به دلیل این واقعیت است که ساختمان بازداشتگاه‌های پلیس برای نگهداری انسان‌ها، طراحی نشده بود.
- برای جلوگیری از تخلفات سیستماتیک، براساس ماده ۸ کنوانسیون اروپایی حقوق بشر (ECHR)^۱، تغییرات ساختمان بازداشتگاه‌ها ضروری است.
- در جریان این بازدید، نهاد ملی پیشگیری مشخص کرد که پلیس برای ملاقات با بازداشت‌شدگان هنگام انتقال آن‌ها، از محل نگهداری پلیس به زندان، محدودیت زمانی داشته و فقط دو روز پس از دستگیری آن‌ها، این فرصت وجود دارد. وجود این محدودیت زمانی مشکلاتی ایجاد می‌کرد.

1. European Convention on Human Rights (ECHR)

بنابراین قانون در عمل اغلب نقض می‌شد اما نکته مثبت آن این بود که دفعات نقض شدن قانون محدودیت زمانی، روند کاهشی داشت.

- با اینکه نگهداری طولانی مدت بازداشت‌شدگان، در بازداشتگاه‌های پلیس به مرور زمان کاهش یافته و موقعیت‌های آزاد کردن آن‌ها بیشتر شده بود، بسیاری از بازداشت‌شدگان هنوز بیشتر از دو روز در محل بازداشتگاه‌های پلیس نگهداری می‌شدند که برخلاف مقررات بود و نگرانی ایجاد می‌کرد. با توجه به شواهد فوق، مشخص شد پلیس برگن باید تلاش بیشتری برای پیشگیری از نقض قانون محدودیت زمانی، به ویژه در مورد اتباع خارجی، جایی که نقض بیشتری رخ می‌داد، انجام دهد.
- وظیفه پلیس این است که هنگام نقل و انتقال، از بازداشت‌شدگان در حوادث و تصادفات شهری و بخش اورژانس، به‌طور مرتب مراقبت و محافظت امنیتی (اسکورت) نماید. نکته مثبت این انتقال‌ها این بود که پلیس هنگام انتقال، مراجعات کمتری برای استفاده از سرویس بهداشتی داشت.
- هنگامی که بازداشت‌شدگان نیاز به استفاده از خدمات پزشکی در بیمارستان‌ها و مکان‌های درمانی داشتند، چالش اصلی کارکنان پزشکی این بود که آیا بازداشت‌شدگان در جریان دریافت خدمات درمانی، باید در حبس و بازداشت باقی بمانند؟ بنابراین پزشکان به‌منظور حصول اطمینان، تصویب کردند که فرد موردنظر می‌تواند با امضای یک فرم اقامت، در

بازداشت باقی بماند. البته این عمل از دیدگاه اخلاق پزشکی قابل بحث است و ممکن است رابطه اعتماد بین بیماران و کارکنان پزشکی را کاهش دهد و کیفیت خدمات بهداشتی ارائه شده را نیز کم کند. از طرفی نقش کارکنان بهداشتی و پزشکی منحصراً برای درمان بازداشت شدگان به عنوان یک بیمار نه یک مجرم، باید ایفاء گردد.

- در بررسی‌های انجام شده ضمن بازدید، مشخص شد که پرونده‌های بازداشت شدگان به اندازه کافی مستند و کامل نبوده، زیرا اطلاعاتی از قبیل اینکه آیا اقدامات پیشگیرانه برای جلوگیری از شکنجه و بدرفتاری در بازداشتگاه‌های پلیس، انجام شده بود؟، یا آیا اطلاعاتی در مورد حقوق بازداشت شدگان، هنگام پذیرش به آن‌ها داده شده بود؟ یا آیا امکان اطلاع‌رسانی به خانواده و همسر و یا تماس با یک وکیل به آن‌ها داده شده بود؟ و مانند آن، در پرونده‌ها ذکر نشده بود. همچنین مستندات در مورد تلاش‌های پلیس برای جلوگیری از نقض قانون محدودیت زمانی، ملاقات بازداشت شدگان، انجام فعالیت‌های نظارتی پلیس در بازداشتگاه‌ها و ارزیابی پلیس از نیازهای بازداشت شدگانی که در سلول‌های انفرادی زندانی شده بودند نیز در پرونده‌ها وجود نداشت.

- در این بازدید، بررسی‌ها نشان داد که سلول‌های بازداشتگاه‌های پلیس فاقد تسهیلات لازم و بسیار نامناسب و با شرایط غیرانسانی برای اقامت

بازداشت‌شدگان بود. برخی از سلول‌ها بسیار کوچک بود و نور کافی و ساعت نداشتند که این موجب نگرانی خاصی برای زندانیان می‌شد. سه سلولی که مورد بازرسی قرار گرفت، مساحت آن‌ها بین چهار تا پنج متر مربع بود و روشن است که استفاده از چنین سلول‌های کوچکی برای بازداشت‌شدگانی که باید شب را در آن سپری می‌کردند، یک عمل آزاردهنده و ناامیدکننده محسوب می‌شود.

نتایج بازدید: پس از بازدید، پلیس برخی از روش‌های مورداستفاده در بازداشتگاه‌های خود را تغییر داد و روش‌های بهتر و کامل‌تری را برای ثبت و ضبط اطلاعات در پرونده‌های بازداشت‌شدگان به کار برد. همچنین اقدامات جدیدی را برای آن نوع از بازرسی‌های بدنی که در آن نیاز به حذف کامل لباس باشد، انجام داد. مانند اینکه این بازرسی‌ها در دو یا چند مرحله اجرا شود و در هنگام بازرسی، بتوان بعضی از لباس‌های بازداشت‌شدگان را به آن‌ها بازگرداند. آموذمان نروژ یک موضوع مهم، یعنی اهمیت اجرای اقداماتی برای پیشگیری و جلوگیری از اثرات سوء سلول‌های انفرادی برای بازداشت‌شدگان را در دستورالعمل‌های ویژه خود برجسته کرده است.

ه) بازدید از مؤسسات مراقبت و بهداشت روانی، بیمارستان اعتماد سلامت دانشگاه شمالی نروژ^۱ (UNN)

بخش روان پزشکی بیمارستان اعتماد سلامت دانشگاه شمالی نروژ، در منطقه آسگارد^۲ در شهر ترومسو^۳ واقع شده است.

نهاد ملی پیشگیری از اورژانس بخش روان پزشکی و بخش روان پزشکی امنیتی (تحت مراقبت‌های امنیتی) بیمارستان بازدید کرد. پنج بخشی که مورد بازدید قرار گرفت عبارت بودند از: بخش اتاق عمومی بیماران بستری اورژانس واحد شمال، بخش اتاق عمومی بیماران بستری اورژانس واحد جنوب بیمارستان، اتاق عمومی بیماران بستری اورژانس بخش ترومسو، بخش روانی و سوء مصرف مواد، و بخش سرپایی بیماران روانی امنیتی.

یافته‌های اصلی بازدید

- شرایط فیزیکی در بخش روان پزشکی امنیتی، مناسب و خوب به نظر می‌رسید و بیماران در واحدهای توان بخشی بهبود یافته و از نظر شرایط روانی در وضعیتی بودند که می‌توانستند بدون همراه از محل بستری خود خارج شوند. اما بخش اورژانس روان پزشکی در وضعیت فیزیکی نسبتاً ضعیفی قرار داشت. به استثنای بخش اورژانس ترومسو، در بقیه

1. University Hospital of Northern Norway health trust (UNN)

2. Åsgard

۳. Tromsø، ترومسو شهری در استان ترومس، در نروژ شمالی است.

واحدهای بخش روان پزشکی، بیماران روانی در وضعیت بدی قرار داشتند به حدی که نمی توانستند بدون همراه از محل بستری خود خارج شوند.

- اتاق عمومی بیماران بستری اورژانس واحد شمال، فاقد امکانات فیزیکی بود، برای مثال هیچ پرده‌ای روی پنجره‌های اتاق بیماران کشیده نشده بود.
- در بخش اورژانس روان پزشکی هیچ رویه مکتوبی برای اجرا و درمان انواع بیماری‌ها، وجود نداشت. همچنین گزارش فعالیت‌های انجام شده برای بیماران، نیز در بخش‌های مختلف بیمارستان وجود نداشت.
- مرکز فعالیت‌های روان‌درمانی بیمارستان در اول ژانویه سال ۲۰۱۶ بسته شده بود و به بیماران و کارکنان اعلام کردند که در این بیمارستان فعالیت‌های سازمان یافته و خدمات درمانی ارائه نمی‌گردد. واحدهای اورژانس بخش روان پزشکی نیز اعلام کردند که در مقابل بیماران غیر بستری و خارج از بیمارستان، که روزانه مراجعه می‌کنند، به دلیل وضعیت بد کارکنان، متعهد به ارائه خدمات درمانی نیستند.
- براساس مقررات و تصمیمات اداری، انجام مراقبت‌های بهداشتی اجباری از بیماران روانی، جداسازی جنسیتی بیماران، درمان بدون جلب موافقت و رضایت بیمار و مدارک دیگری که حاوی دلایل تصمیمات

اتخاذ شده فردی شود، همه این‌ها باید در سوابق و پرونده الکترونیکی بیماران ثبت می‌گردید که به طور کامل ثبت نشده بود.

- البته تصمیماتی نیز در پرونده‌ها وجود داشت که دلایل آن‌ها ثبت نشده بود. از طرف دیگر، بیماران به طور مرتب اطلاعات مربوط به تصمیمات اتخاذ شده و زمینه‌ها و دلایل آن‌ها را، به صورت مکتوب دریافت نمی‌کردند.

- هنگام بررسی تصمیمات اتخاذ شده مربوط به استفاده از زور برای ارائه خدمات درمانی به بیماران روانی، هیچ تلاشی برای استفاده از ابزارهای سبک‌تر، در پرونده‌ها ثبت و مستند نشده بود و این یک یافته دائمی به نظر می‌رسید.

- کمیسیون نظارت بر عملکرد بیمارستان‌ها، در هفته دوم هر ماه باید برای رسیدگی به پرونده‌های شکایت، از بیمارستان‌ها بازدید کرده و تصمیمات اداری اتخاذ شده و اسناد و مدارک موجود را بررسی و کنترل می‌کرد. اما این کمیسیون از همه بخش‌های بیمارستان‌ها، به طور منظم بازدید نکرده و به بیماران نیز فرصتی برای صحبت یا مصاحبه در زمانی که در بیمارستان حضور داشتند، نمی‌داد.

- هیچ اطلاعات کتبی در واحدهای سرپایی، در مورد میزان رعایت حقوق بیماران در ارتباط با استفاده از زور هنگام درمان، یا ارائه اطلاعات مربوط به حق شکایت بیماران به آنها، یافت نشده بود.
- روشن شد که در همه سطوح مدیریتی، هیچ اطلاعات و ضوابطی در مورد اینکه چه نوع صدمات، جراحات و آسیب‌هایی از بیماران باید ثبت و گزارش شود، وجود نداشت.
- با توجه به کیفیت پایین مدیریت بخش‌ها و واحدهای بیمارستان، در مورد واقعی و صحیح بودن آمار صدمات و جراحات گزارش شده بیماران، اطمینان قابل توجهی وجود نداشت و هیچ بررسی در مورد اینکه آیا روش شناسایی و ثبت جراحات بیماران، مطابق مقررات و ضوابط تعیین شده صورت گرفته؟ نیز انجام نشده بود. برای مثال، در یک مورد بسیار نگران‌کننده، یک بیمار با کارکنان بخش بستری، درگیر شد و به زمین افتاد و خیلی سخت مجروح گردید. براساس مقررات، باید جراحات توسط کارکنان پزشکی خارج از بخش مورد بررسی قرار می‌گرفت، اما به‌رغم شدت صدمات وارده به بیمار، در مدارک و پرونده بیمار، جراحات وارده ذکر نشد و پزشک معالج هم نتوانست به بررسی آنها پردازد. به‌طور کلی هیچ گزارشی در مورد

جراحات و آسیب‌های بیماران، نه در سیستم داخلی بیمارستان و نه در اداره بهداشت یا هیئت نظارت بر سلامت بیماران وجود نداشت.

- کمیسیون نظارت اظهار داشت که آن‌ها از مدیریت بیمارستان‌ها در مورد صدمات و جراحات بیماران در چندین مورد، اطلاعات خواسته بودند اما هیچ پاسخی دریافت نکردند، اگرچه از پرونده‌های بیماران، معلوم شده بود که چنین آسیب‌هایی رخ داده است.
- بررسی مکرر سوابق و پرونده‌های بیماران، نشان داد تعدادی از بیمارانی که برای مدت کوتاهی بستری شده بودند، مجوز قانونی نداشته و براساس تصمیمات اداری و ضوابط و مقررات بیمارستان صورت نگرفته بود.
- بعضی از بیماران نیز در مصاحبه خود به گروه بازدیدکننده، گفته بودند که این رفتارها (نگهداری کوتاه‌مدت آن‌ها در بیمارستان برخلاف ضوابط) را به عنوان مجازات تجربه کرده‌اند و این رفتارها، برخلاف نظر متخصصین یا مسئولان مربوط بوده است.
- چند بیمار بستری در اتاق عمومی اورژانس شمال، موارد استفاده غیرضروری از زور را در طول اجرای اقدامات اجباری در این بیمارستان گزارش داده بودند.

- هیچ روش روشنی برای آموزش کارکنان بیمارستان، در مورد چگونگی اجرای اقدامات اجباری بر روی بیماران، در طول دوران محدودیت در بخش روان پزشکی، وجود نداشت.
- همچنین روش هایی برای آموزش بازخوردگیری و یا بازتاب اثرات استفاده از اقدامات اجباری بر روی بیماران، نیز دیده نشد.
- بخش روان پزشکی اضطراری پس از اجرای اقدامات اجباری، مصاحبه های داوطلبانه با بیماران را انجام نداده بود.
- کمیسیون نظارت اشاره کرد که بیمارستان روش های قابل اعتماد و مناسبی را برای تعیین دفعات، کیفیت، ثبت و چگونگی برخورد با بیماران در حالت استفاده از زور، در سوابق و پرونده های بیماران نداشت. علاوه بر این، برخی از تصمیمات اداری در مورد اجرای اقدامات اجباری برای بیماران در پرونده های آنها ثبت نشده و تنها در سیستم ثبت الکترونیکی بیمار¹ (DIPS) وارد شده بود و در موارد متعددی، سوابق استفاده از زور در پرونده ها، به صورت ناقص ذکر شده، اما توسط کمیته نظارت، بدون اظهار نظر به امضا رسیده بود.

1. electronic patient records system (DIPS)

- سه بخش در اورژانس روان‌پزشکی دارای واحدهای تفکیک شده جنسیتی بود که هیچ کدام از آن‌ها دسترسی مستقیم به هوای آزاد نداشتند.
- در بخش اورژانس شمال، در اتاق عمومی بیماران بستری در یکی از این واحدهای تفکیک شده، یک تختخواب مخصوص شرایط محدودیت وجود داشت. شایان ذکر است قرار دادن یک تخت مخصوص در اتاق عمومی واحد تفکیک شده، می‌تواند خطر استفاده از این نوع تخت‌ها را در محیط افزایش دهد.
- مشاهده شد که بیماران تفکیک شده را در یک اتاق جداگانه با درب بسته، درحالی که تعدادی از کارکنان بیمارستان پشت درب بسته و خارج از اتاق نشسته بودند، نگهداری می‌کردند. شرایط فوق، این تصور را به وجود آورد که بیماران روانی به تنهایی و بدون نظارت مستقیم کارکنان بیمارستان، برای دوره‌های کوتاه مدت یا بلندمدت در آن اتاق‌های تفکیک شده نگهداری می‌شدند.
- در بخش‌های معمولی بیمارستان قسمت بزرگی از مساحت و اتاق‌های بخش، به عنوان یک اتاق خصوصی، برای فقط یک بیمار کنار گذاشته شده بود.

- در طول زمانی که نهاد ملی پیشگیری، از بیمارستان بازدید می‌کرد، بیماری را پیدا کردند که برای دوره زمانی سه سال و نیم به‌طور مداوم، به‌صورت جداگانه و انفرادی نگهداری شده بود، درحالی که تصمیمات اداری هر دو هفته یک‌بار تجدید می‌گردید.
- بسیاری از تصمیمات اداری اتخاذ شده به‌صورت شفاهی به بیماران اعلام می‌شد و هیچ بیماری این تصمیمات را به‌صورت کتبی دریافت نمی‌کرد، زیرا بسیاری از نامه‌های معمولی که توسط بیماران دریافت می‌شد برای آن‌ها فشار روانی به‌وجود می‌آورد.
- کارکنان بخش روانی بیمارستان توضیح دادند که بیمار بستری در این بخش، می‌تواند وضعیت سلامت روانی داشته باشد، اما وقتی در همان زمان سلامتی نسبی، تصمیمات اداری مبنی بر استفاده از زور و یا محرومیت از حق شکایت، برای او گرفته می‌شود، درک آن برای او مشکل بوده و رفتارهای ناهنجار نشان می‌دهد.
- کارکنان بخش اورژانس شمال بیمارستان به‌عنوان افرادی که دارای ویژگی‌ها و نگرش‌های تأسف‌بار در حوزه کاری خود هستند، (فرهنگ سازمانی بد) شناخته شده و مشهور بودند.
- مدیریت بیمارستان، مسئولیت حصول اطمینان از اینکه هویتی اجتماعی و فرهنگی که در میان کارکنان گسترش می‌یابد، باید مطابق با اصول

حقوق بشر و حقوق اساسی کشور باشد مانند امنیت بیماران و رعایت شأن ذاتی همه افراد بشر را نیز بر عهده دارد.

- وقتی نگرش‌ها و ارزش‌های مدیریت روشن نباشد یا مورد احترام قرار نگیرد، این خطر وجود دارد که فرهنگ‌هایی که سوءاستفاده را اشاعه و توسعه می‌دهند، رشد و گسترش پیدا کنند. در طول این بازدید، عدم اعتماد به مدیران، توسط تعدادی از کارکنان بیمارستان بیان شد. همچنین شماری از کارکنان بیمارستان با اعتراض اعلام کردند که در صورت وقوع حوادث جدی برای آن‌ها در محل کار، مدیران و مسئولان بیمارستان، مراقبت و نظارتی بر آن نداشته و آن را پیگیری نمی‌کنند.

پس از بازدید: نتایجی که پس از بازدید مشاهده گردید به شرح زیر می‌آید:

۱. کلینیک و درمانگاه بیمارستان، یک طرح توسعه‌ای تدوین کرده‌اند، که نشان می‌دهد کارهای زیاد و فرآیندهای گسترده‌ای با توجه به سایر فعالیت‌های در دست انجام، مانند اقدامات آموزشی، اقداماتی برای افزایش آگاهی و توسعه روش‌های بنیادین و سایر برنامه‌ها، آغاز شده است.
۲. مشاوران باتجربه و کارآزموده، بیماران، خانواده‌های آن‌ها، استفاده‌کنندگان و سازمان‌های علاقه‌مند، در اجرای برنامه عملیاتی تدوین شده، همکاری داشتند.

۳. درمانگاه بیمارستان، پیشنهادهای ارائه شده در مصاحبه‌های داوطلبانه با بیماران، در مورد حوادث مربوط به استفاده از زور را پیگیری می‌کرد.
۴. اطلاعات و پوستره‌های مربوط به حق شکایت بیماران، افزایش و ارتقاء داده شده و توزیع آن‌ها نیز بیشتر شده بود.

و) بازدید از بیمارستان دانشگاه آخرشوس^۱ (آهوس)، کلینیک روان‌پزشکی نوجوانان

کلینیک روان‌پزشکی نوجوان قسمتی از بخش (دپارتمان) ارائه خدمات بهداشت روانی به کودکان و نوجوانان، در آهوس است.

کلینیک بیمارستان یک اتاق بستری عمومی (یا بخش) باز و یک اتاق بسته دارد که مراقبت‌های اورژانسی برای جوانان زیر ۱۸ سال را فراهم می‌کند و همچنین پذیرش انتخابی، برای ارزیابی و درمان افراد بین سنین ۱۳ تا ۱۸ سال را نیز برعهده گرفته بود. به علاوه این بخش برای استفاده از اقدامات اجباری نیز تأیید شده است.

یافته‌های اصلی بازدید

شرایط فیزیکی کلینیک خوب به نظر می‌رسید، و بیماران به واسطه توافقی‌های انجام شده، این فرصت را داشتند که، در خارج از اتاق بستری یا در حیاط یا راهرو اصلی بیمارستان، بدون همراه رفت و آمد کنند.

1. Akershus University Hospital (Ahus)

کلینیک بیمارستان یک بررسی هفتگی درمورد فعالیت‌های بیماران داشت که مشخص شد اکثر این فعالیت‌ها، بخشی از درمان بیماران (محیط درمانی) را تشکیل می‌دهد.

مراقبت‌های بهداشت روان، برای کودکان زیر ۱۶ سال باید براساس رضایت والدین انجام گیرد. این بدان معنی است که هر دو نوع پذیرش موجود، یکی به صورت داوطلبانه، با درخواست خود فرزند و دیگری به صورت استفاده از زور توسط کارکنان کلینیک، حتماً باید براساس رضایت والدین انجام شود. البته این قاعده که پذیرش باید براساس رضایت والدین باشد و فرزند به عنوان بیمار داوطلب، نمی‌تواند پذیرش شود، چالش‌های اخلاقی و درمانی را افزایش داده بود. کنوانسیون حقوق کودک در ماده ۱۲ مقرر می‌دارد که کودکان حق دارند که عقاید خود را بیان کنند و نظرات آن‌ها باید شنیده شود و نظرات و دیدگاه‌های آن‌ها با توجه به سن و شرایط رشد و بلوغ آن‌ها، باید مورد توجه قرار گیرد.

قانون کودکان اعلام می‌دارد که عقاید و نظرات کودکان را باید از سن هفت سالگی شنید و مورد توجه قرار داد.

قانون حقوق بیمار و کاربران نیز بیان می‌کند که کودکان از سن ۱۲ سالگی، اجازه دارند درمورد مسائل مربوط به سلامت خود اظهار نظر و مشارکت کنند.

با این اوصاف طبق قانون نروژ، کودکان ۱۲ تا ۱۶ ساله می‌توانند برای سلامت جسمی خود، به مؤسسات سرپایی مراجعه و به اراده خود پذیرش شوند. اما این قانون آن‌ها را مجاز نمی‌کند در ارتباط با سلامت روان خود نیز تصمیم بگیرند و در مؤسسات بهداشت روان کودکان، بدون اجازه والدین خود، پذیرش شوند.

این واقعیت که همه اصول کنوانسیون حقوق کودک در قانون نروژ گنجانده نشده و بعضی از مواد آن نادیده گرفته شده، خطراتی را برای کودکان بیمار ایجاد کرده که شرایط سخت‌گیرانه برای آن‌ها محسوب می‌شود.

مدیریت کلینیک بیمارستان مطمئن نبود که بیماران، دلایل نوشته شده برای تصمیمات اداری (ثبت شده در پرونده بیمار) همراه با خود تصمیمات اداری را به صورت کتبی و به‌طور منظم دریافت می‌کنند.

رئیس مؤسسه خدمات رفاهی کودکان شهرداری، مسئولیت و اجازه پذیرش جوانان در سایر مؤسسات رفاهی کودکان را صادر می‌کند و این مؤسسات به‌طور مستقل نمی‌توانند پذیرش انجام دهند.

در تجارب کلینیکی، هیچ‌یک از روسای مؤسسات خدمات رفاهی کودکان شهرداری، در حوضه و محدوده آهوس دارای یک وظیفه اضطراری (اورژانسی) حتی به صورت تلفنی نیستند، به این معنی که آن‌ها فقط در طول ساعات کاری معمول، می‌توانند به کارها رسیدگی نموده و مجوز پذیرش بیماران را صادر کنند

و معنی آن این است که این مؤسسات در ساعات غیرکاری نمی‌توانند بیماران اورژانسی را پذیرش نمایند.

این موضوع گاهی اوقات در ارتباط با پذیرش اضطراری در شب و یا در طول تعطیلات آخر هفته، زمانی که کلینیک اجازه رسمی برای پذیرش بیماران ندارد، مشکلات زیادی به وجود می‌آورد زیرا بیمار به مدت دو و نیم روز بدون تصمیم‌گیری قانونی و اداری پذیرش شده است (یعنی پذیرش غیرقانونی).

کلینیک بیمارستان به یک اتاق درمانی مجهز شده که در آن یک میز و چهار صندلی پیچ شده به زمین، برای استفاده بیماران در ارتباط با تغذیه اجباری وجود دارد. این اتاق همچنین دارای یک بالشتک نگهداری بیمار است که گاهی اوقات مورد استفاده قرار می‌گیرد.

استفاده از این بالشتک که برای پائین‌تنه و ران بیمار طراحی شده، دارای ایمنی است و فقط به این دلیل مورد استفاده قرار می‌گیرد که بیمار نتواند از پاهای خود برای مقاومت کردن استفاده کند و این کار برای او دشوارتر شود. اما این مسئله مطرح می‌شود که آیا استفاده از بالشتک نگه‌دارنده، یک اقدام اجباری و قهرآمیز محسوب شده و در کوتاه‌مدت، تصمیمات اداری و قانونی آن را پوشش نخواهد داد.

بعد از بازدید: گزارش این بازدید در دسامبر سال ۲۰۱۶ منتشر شد و آموذمان نروژ خواسته بود از نتیجه پیگیری توصیه‌های این گزارش، تا ماه مارس سال ۲۰۱۷ مطلع شود.

بازدید از مؤسسات رفاه کودکان، مرکز جوانان و خانواده آکرسشوس، بخش سول^۱

مرکز جوانان و خانواده آکرسشوس، یک مؤسسه رفاهی کودکان و تحت پوشش دولت است که از سه بخش اورژانس تشکیل شده و سول یکی آن‌هاست. این مرکز، افراد نوجوان ۱۲ تا ۱۸ ساله را پذیرش می‌کند و براساس بخش‌هایی از قانون رفاه کودکان نروژ، ضمانت کرده تا در هر سال چهار نفر از نوجوانان تحت پوشش این قانون را پذیرش نماید.

یافته‌های اصلی بازدید

بخش سول، یک بخش بسته است و این یعنی درب‌ها قفل است و خروج بیمار از بخش تنها با توافق، مجاز خواهد بود. در داخل این بخش، بر امنیت فیزیکی تمرکز بیشتری وجود دارد و نسبت به احساس امنیتی که نوجوانان باید داشته باشند، کم توجهی می‌شود. به همین دلیل، این بخش چندین بازخورد منفی

1. Akershus youth and family centre, department Sole

درمورد ظاهر فیزیکی خود دریافت کرد که پس از بازدید، مسئولان بخش تلاش‌های خود را برای بهبود وضعیت آغاز کردند.

به نظر می‌رسد این بخش، شیوه‌های خوبی را برای حفاظت از حقوق بازداشت‌شدگان هنگام پذیرش و در طول اقامت آن‌ها، به کار برده، اما با این حال، یافته‌های بازدید نشان می‌دهد که مؤسسه می‌تواند از روش‌ها و دستورالعمل‌های روشن‌تری، برای کاهش خطر روبه‌رو شدن نوجوانان تحت درمان، با رفتارهای تحقیرآمیز کارکنان استفاده نماید.

اطلاعاتی که نهاد ملی پیشگیری هنگام بازدید، درمورد نقش پلیس در ارتباط با پذیرش بیماران، دریافت کرده بود، ابهام زیادی داشت و مشخص نشده بود که آیا مثلاً پلیس می‌توانست هنگام پذیرش، در بخش حضور یابد، یا آیا آن‌ها می‌توانستند هنگام بازرسی بدنی، یا هنگام برداشتن و باز کردن دستبندها، به دیگران در این بخش کمک کنند.

با اینکه بازرسی بدنی، به‌ویژه اگر شامل حذف کامل لباس‌ها باشد، یک اقدام تهاجمی به حساب می‌آید و می‌تواند طبق دادگاه حقوق بشر اروپا، ناقض حقوق بشر محاسبه شود، اما یافته‌های بازدید نشان دادند که بخش اورژانس سول برای نحوه کارکرد کارکنان، در مواردی که حذف لباس در طول یک بازرسی بدنی ضروری است، یک روش اختصاصی و مناسب نداشت. بنابراین بخش اورژانس سول، باید اطمینان حاصل کند که تصمیمات اداری گرفته‌شده و مسائل مربوط به

بازرسی‌های بدنی و بازرسی اموال نوجوانان، در پرونده‌های آنان ثبت شده باشد. البته دستورالعمل‌های ملی نیز روش‌های دقیق و قابل اطمینانی در مورد چگونگی انجام بازرسی بدنی، در عمل ارائه نداده بودند.

یافته‌های بازدید نشان می‌دهد که کودکان در مؤسسات رفاهی، احساس می‌کنند که استفاده بیش از حد از زور وجود دارد و همان‌طور که همه می‌دانند، استفاده از زور خطر رفتارهای غیرانسانی و تحقیرآمیز را افزایش می‌دهد.

بخش اورژانس سول به‌طور مرتب بیشتر از زمان ساعات اداری کار می‌کرد تا مانع استفاده از زور در شرایط خطر حاد و بحرانی شود و این کار را از طریق اجرای یک برنامه آموزشی در مورد رفاه کودکان حساس به آسیب (آن‌هایی که تروما دارند) و سازمان‌دهی مجدد روش‌های انجام کار، عملیاتی کرده بود.

بررسی پرونده‌ها و سوابق استفاده از زور در این مؤسسه، نشان می‌دهد که بیشتر تصمیمات بخش اورژانس سول در مورد استفاده از زور، به دلیل محدود کردن آزادی بازداشت‌شدگان و جلوگیری از خروج آن‌ها از مؤسسه بوده است، اما در عمل این نوع تصمیم‌گیری، محروم کردن دیگران از آزادی و یک اقدام بسیار تهاجمی به حساب می‌آید.

دستورالعمل‌های بین‌المللی تأکید می‌کنند که محروم کردن نوجوانان و کودکان از آزادی باید به‌عنوان آخرین راه‌حل و تا آنجایی که امکان‌پذیر است در

دوره‌های زمانی کوتاه‌مدت انجام شود و اصولاً این نوع اقدامات تنها در شرایط استثنایی باید مورد استفاده قرار گیرد.

وجود همکاری خوب و مناسب بین مؤسسات خدمات رفاهی کودکان و مؤسسات خدمات روان‌پزشکی کودکان و نوجوانان، برای اطمینان از اینکه کودکانی که نیاز به کمک دارند حتماً مورد حمایت این مؤسسات قرار می‌گیرند، اهمیت زیادی دارد.

بعد از بازدید: گزارش این بازبینی در فوریه سال ۲۰۱۷ منتشر شد و آمبودزمان نروژ درخواست کرد که نتیجه پیگیری توصیه‌های این گزارش در ماه ژوئن سال ۲۰۱۷ به او اطلاع داده شود.

ز) بازدید از مؤسسه اورژانس خدمات رفاهی کودکان برای جوانان^۱

مؤسسه اورژانس خدمات رفاهی کودکان برای جوانان یک مؤسسه رفاهی کودکان وابسته به شهرداری است که تحت ریاست دپارتمان رفاه کودکان در شهر اسلو سازمان‌دهی می‌شود. این مؤسسه، نوجوانان ۱۲ تا ۱۸ ساله را پذیرش می‌کند و براساس بخش‌هایی از قانون رفاه کودکان نروژ، ضمانت کرده هر سال هشت نفر از نوجوانان تحت پوشش این قانون را پذیرش نماید.

1. The child welfare service's emergency institution for young people

یافته‌های اصلی بازدید

این مؤسسه دارای دو واحد، شامل یک واحد باز (بدون حفاظ) و یک واحد بسته و حفاظت شده است. در این بازدید، نهاد ملی پیشگیری به‌طور خاص، بر شرایط و وضعیت واحد بسته و حفاظت شده متمرکز گردید.

در این مؤسسه، نوجوانان را در واحدهای حفاظت‌شده، نگهداری و استقرار می‌دهند و برخلاف قانون رفاه کودکان، آن‌ها تصمیمات اداری گرفته بودند که حرکت نوجوانان به بیرون از واحد حفاظت‌شده را محدود کرده و مانع آزادی آن‌ها شوند. درهای بیرونی واحد حفاظت‌شده قفل بود و نوجوانان برای بیرون رفتن، باید با بزرگسالان خارج یا داخل مؤسسه همراه می‌شدند. در عمل، شرایط نوجوانان در سلول‌های واحد بسته مؤسسه، محرومیت از آزادی بود.

در نگاه کلی، مؤسسه دارای طراحی دلپذیری به نظر می‌رسید. اما اتاق پذیرش در واحد حفاظت‌شده، فاقد زیبایی و ناخوشایند بود، و در نخستین برخورد، تصور خوبی از مؤسسه ایجاد نمی‌کرد.

با توجه به اینکه اگر محیط فیزیکی و فضای مورد استفاده نوجوانان، از جمله اتاق‌های پذیرش، خوب و صحیح طراحی شده بودند، یک اقدام پیشگیرانه مهم به حساب می‌آمد، هنگامی که نهاد ملی پیشگیری برای برگزاری جلسه نهایی با مدیریت به مؤسسه بازگشت، اقداماتی برای ایجاد یک اتاق پذیرش با شرایط بهتر و مجهزتر، در مؤسسه انجام شده بود.

در این مؤسسه، با اینکه برخی از شیوه‌های خوب و کارآمد برای پذیرش و رسیدگی به حقوق نوجوانان در طول اقامت آن‌ها وجود داشت، اما یافته‌های بازدید نشان داد که مؤسسه می‌تواند روش‌ها و دستورالعمل‌های روشن و شفاف‌تری برای پیشگیری و کاهش خطر رودرویی نوجوانان تحت درمان، با رفتارهای تحقیرآمیز کارکنان، داشته باشد.

با عنایت به اینکه بازرسی بدنی، به‌ویژه اگر شامل حذف کامل لباس‌ها باشد، یک اقدام تهاجمی به حساب آمده و می‌تواند ناقض حقوق بشر محاسبه شود، یافته‌های بازدید نشان داد که مؤسسه، روش مناسب و مشخصی برای نحوه کارکرد کارکنان در مواردی که حذف لباس در طول بازرسی بدنی ضروری است، نداشته است. همچنین دستورالعمل‌های ملی نیز روش‌های دقیق و قابل اطمینانی در مورد چگونگی انجام بازرسی بدنی، در عمل ارائه نداده بودند.

اطلاعاتی که طی این بازدید به دست آمد، نشان داد که نوجوانان همیشه هنگام بازرسی اموالشان، فرصت حضور در محل بازرسی را نداشتند، با اینکه مدیریت مؤسسه تأکید داشت که باید به نوجوانان این فرصت داده شود.

در این بازدید مواردی دیده شد که وقتی نوجوانان به واحد محافظت شده مؤسسه وارد می‌شدند، همراه با پلیس، دستبند، کلاه و مانند آن بودند. و انتخاب نوع اقدامات اجباری هنگام انتقال نوجوانان به مؤسسه، از مسئولیت‌های پلیس بود. با این وجود آمبودزمان نروژ تأکید کرد که گفت‌وگو و توافق میان مؤسسات رفاه

کودکان و پلیس می‌تواند به کاهش خطر استفاده از زور در زمان انتقال افراد آسیب‌پذیر کمک کند.

قوانین و دستورالعمل‌های بین‌المللی، اهمیت اطلاعاتی که به نوجوانان هنگام پذیرش در مؤسسات درمورد مکان، قوانین، حقوق آن‌ها و شیوه‌های انتقال اطلاعات به صورتی که برای آن‌ها قابل درک باشد، ارائه می‌شود را برجسته و مهم اعلام کرده است.

بازبینی ورودی‌های سامانه‌های الکترونیکی مؤسسه، نشان داد که مستندسازی پذیرش نوجوانان در مؤسسه، کیفیت بسیار متنوع و متفاوتی دارد. همچنین کارکنان مؤسسه، اظهار داشتند که مایل بودند درمورد شرایط، چگونگی پذیرش و نوع اطلاعاتی که باید به نوجوان داده شود، اطلاعات بیشتری داشته باشند. یک بروشور اطلاعاتی در مؤسسه به پذیرش‌شدگان ارائه می‌شد که دستورالعمل‌های آن، تاریخ گذشته و قدیمی بود و در حوزه‌های متفاوت مورد استفاده قرار می‌گرفت. در ضمن هیچ اطلاعاتی برای نوجوانان یا اقوام و بستگان آن‌ها، به هیچ زبان دیگری جز به زبان نروژی وجود نداشت.

در این بازدید روشن شد که نوجوانان برای شرکت در جلسات سازمان‌دهی شده دپارتمان رفاه کودکان در اسلو، توسط مؤسسه خدمات رفاه کودکان دعوت نشده بودند، درحالی که یک مشاور و یک روانشناس نیز در این جلسات حضور داشتند و همان‌طور که در استانداردهای بین‌المللی تأکید شده، این مهم است که

دیدگاه‌ها و نظرات نوجوانان در روند تکمیل پرونده آن‌ها مورد توجه قرار گیرد و کودکان و نوجوانان حق دارند شنیده شوند و در جلسات شرکت کنند، و رویه‌هایی که برای این کارها (مشارکت آن‌ها) مورد استفاده قرار می‌گیرد باید کودک دوستانه باشد.

یافته دیگر این بود که این نوع مؤسسات، به یک رویکرد سامان‌مندتری برای شنیدن دیدگاه‌ها و صدای نوجوانان در این جلسات، نیاز دارند. نوجوانان در واحد حفاظت‌شده مؤسسه، می‌توانستند ملاقات و بازدیدکننده داشته باشند، اما در بعضی موارد یکی از اعضای کارکنان مؤسسه نیز در اتاق حضور داشت که این موضوع، محدودیت در حفظ حریم خصوصی نوجوان ایجاد می‌کرد. البته مؤسسه تأکید داشت که به فرماندار شهر اطلاع داده شده که اعمال این نوع محدودیت‌ها، در قالب تصمیمات اداری و مقررات، پوشش داده نمی‌شود.

آمبودزمان پروژ این موضوع که آیا این عمل مؤسسه (ایجاد محدودیت ملاقات) با استانداردهای بین‌المللی در مورد حقوق کودکان و برخورداری آن‌ها از حق حریم خصوصی و حق درخواست تجدیدنظر، مطابقت دارد یا خیر را پیگیری کرده است.

بعد بازدید: گزارش این بازدید، در مارس سال ۲۰۱۷ منتشر شد. آمبودزمان پروژ درخواست کرد، نتیجه پیگیری توصیه‌های این گزارش تا ماه ژوئن سال ۲۰۱۷ به او اطلاع داده شود.

نتایج بازدیدها

- پس از هر بازدید، آمبودزمان نروژ گزارشی را منتشر می‌کند که در آن یافته‌های بازدید، توصیف شده و توصیه‌هایی برای اقدامات پیشگیرانه جهت جلوگیری از شکنجه و بدرفتاری نیز ارائه می‌گردد.
- از مؤسسات بازدیدشده، درخواست می‌شود تا ظرف سه ماه پس از انتشار این گزارش، مراحل و نتایج مربوط به پیگیری اجرای توصیه‌های گزارش را به مراجع قانونی پارلمان اطلاع دهند.
- نامه‌های پیگیری مؤسسات و مکاتبه با آمبودزمان نروژ در تارنمای آن‌ها به زبان نروژی منتشر می‌شود.
- پاسخ‌های دریافت شده در سال ۲۰۱۶، نشان می‌دهد مکان‌های بازدید شده، تمایل دارند تا این توصیه‌ها را به صورت کامل دنبال کنند، و اقداماتی را انجام دهند که حفاظت از روند قانونی را تقویت کرده و خطر شکنجه و بدرفتاری را کاهش دهد.
- به‌طور کلی، آمبودزمان نروژ متوجه شده که پس از بازدیدها، مؤسسات به بررسی و بازبینی روش‌ها و اقدامات خود پرداخته و ضمن گفت‌وگو با بازرسی آمبودزمان، از بازدید آن‌ها قدردانی نیز کرده‌اند.
- بخش مهمی از پیگیری‌های آمبودزمان، در سطح وزیران و ادارات دولتی در کشور ادامه دارد.

- بازدید از مؤسسات و مراکز مختلف، به تغییر یا اصلاح قوانین و مقررات، تخصیص بودجه به اولویت‌های تعیین شده در گزارش‌ها، منجر شده است.
- به دنبال این بازدیدها، آمبودزمان نروژ برنامه داشت تا در سال ۲۰۱۷، با وزارت دادگستری و امنیت عمومی و وزارت خدمات بهداشت و درمان برای گفتگو در مورد مسائل مهم در مکان‌های بازداشت، ملاقات و جلساتی برگزار کند.
- طی بازدیدها مشخص شد که بازرسی‌های بدنی، یک اقدام تهاجمی بسیار حاد و شدید است. بنابراین نهاد ملی پیشگیری روش‌های موجود مؤسسات را بررسی کرده و این موضوع که چه زمانی و چگونه باید بازرسی بدنی انجام شود و چگونه چنین بازرسی‌هایی در عمل به نحو احسن به اجرا درمی‌آید را تشریح کرده و توصیه و اعلام نمود که بازرسی تنها باید براساس یک ارزیابی فردی در مورد ضرورت و نحوه انجام آن، صورت گیرد. همچنین با تأکید زیاد توصیه کرده که بازرسی‌هایی که شامل حذف کامل لباس‌ها باشد، حتماً باید در دو مرحله جداگانه انجام شود.
- پس از بازدید، تغییراتی در استانداردهای قبلی در بازداشتگاه‌های پلیس، انجام شده و بازرسی‌های بدنی به روش دو مرحله‌ای صورت می‌گیرد

که به عنوان یک روش مناسب، در دستورالعمل‌های نگهداری محلی ذکر شده است. این روش جدید تأکید می‌کند که بازرسی‌های بدنی باید به شیوه انسانی و محترمانه، حتی در شرایطی که بازداشت‌شدگان با پلیس همکاری نمی‌کنند، صورت گیرد.

- آمبودزمان نروژ طی بازدیدها، تأکید زیاد داشت که بیماران باید در مورد تصمیمات اداری گرفته شده برای استفاده از زور، دلایل، نحوه توجیه، شرایط و روش‌های اجرای آن، اطلاعات لازم و قابل درک را به صورت کتبی و شفاهی دریافت کنند. به عنوان مثال، بیماران نباید برای کسب اطلاعات در مورد دلایل تصمیمات گرفته شده، برای استفاده از زور، درخواست دسترسی به سوابق بیماری و پرونده خود را داشته باشند. همه بیماران باید از دلایل این موارد مطلع شوند و به منظور اطمینان از حمایت از حقوق بیماران و جلوگیری از استفاده داوطلبانه از زور، اطلاعات باید به صورت شفاهی و کتبی، هنگام پذیرش به آن‌ها داده شود.

- به دنبال پیگیری‌های آمبودزمان نروژ، چندین بیمارستان روش خود را برای ارائه اطلاعات به بیماران در مورد دلایل تصمیم‌گیری برای استفاده از زور، تغییر داده‌اند.

- به توصیه نهاد ملی پیشگیری، بیماران باید به مدارک و پوشه‌های ثبت و ضبط شده، که در آن دلایل تصمیم برای استفاده از زور و خود تصمیمات شرح داده شده، دسترسی داشته باشند.
- در پاییز سال ۲۰۱۶، اداره بهداشت، به عنوان نتیجه بازدیدهای آمبودزمان نروژ در سال‌های ۲۰۱۵ و ۲۰۱۶، این قانون را به همه کمیسیون‌های نظارتی در نروژ ابلاغ کرد.^۱ این اداره تأکید داشت که همه بیماران به موجب قانون بهداشت روانی، باید به اطلاعات مربوط به تصمیمات اداری دسترسی داشته و این حق آنهاست.
- پس از بازدید نهاد ملی پیشگیری از زندان درامن، که یک زندان دوجنسیتی بود و مردان و زنان را در تمام بخش‌های زندان به خدمت گرفته بود، و مشخص شد که زندانیان زن از مأموران و زندانیان مرد، توجه و پیام‌های ناخوشایندی دریافت کرده‌اند. آمبودزمان نروژ اظهار داشت که استانداردهای بین‌المللی و یافته‌های به دست آمده در این بازدیدها، نشان می‌دهد که زنان و مردان نباید با یکدیگر در زندان درامن خدمت کنند یا زندانی باشند.

- با تصویب بودجه ملی سال ۲۰۱۷، حکومت نروژ تصمیم گرفت که زنان را از زندان درامن خارج کند و این زندان مردانه شد. همچنین یک بخش از یک زندان قدیمی را نیز به زنان خارجی تخصیص داد.
- به دنبال بازدید از مراکز بازداشت پلیس مهاجرت، آمبودزمان نروژ توصیه کرد که پلیس اقداماتی را برای تقویت فعالیت‌های سازمان یافته در بازداشتگاه‌ها، به‌ویژه برای زندانیانی که در ماژول ۲ و یا در بازداشت طولانی مدت هستند، انجام دهد.
- همچنین مرکز خدمات پلیس ملی مهاجرت، برنامه‌های جدیدی را در ماژول ۲ بازداشتگاه‌ها به اجرا گذاشت که یکی از آن‌ها، امکان استفاده از دوچرخه‌های ثابت ورزشی و دیگری استفاده از اتاق‌های عمومی در بخش‌ها برای انجام فعالیت‌های ورزشی بود (استفاده بهینه از فضاهای بزرگ اشتراکی).
- نتیجه دیگر این بازدیدها، این است که پلیس در ارتباط با ارائه دوره‌های ساده آموزشی، در حال گفتگو با صلیب سرخ است و مرکز پلیس مهاجرت نیز برای اجرای بخشی از یک پروژه آزمایشی مشترک با دو نهاد " ارتش رستاخیز " و " راه امن خانه " مشغول گفتگو با نمایندگان این سازمان‌ها است. علاوه بر آن، پلیس یک سفر مطالعاتی به سوئد و دانمارک داشت و از بازداشتگاه‌های مهاجرت آن‌ها دیدن کرد که

نتیجه و هدیه این سفر به بازداشت‌شدگان نروژ، دسترسی محدود آن‌ها به اینترنت به‌عنوان فعالیت‌های اختیاری، در بازداشتگاه‌های نروژ است.

- در جریان بازدید از زندان‌ها، نهاد ملی پیشگیری متوجه شد زندانیانی که دارای معلولیت هستند به دلیل کمبود امکانات و تجهیزات، دسترسی به فضاهای عمومی و سایر طبقات را ندارند. برای مثال تنها سلولی که برای کاربر صندلی چرخ‌دار تنظیم شده بود در طبقه پایین قرار داشت که به دلیل نبود آسانسور یا بالابر، امکان رفتن به آنجا وجود نداشت، یا مشارکت در فعالیت‌های جمعی با زندانیان دیگر برای معلولین میسر نبود. آمبودزمان نروژ توصیه کرد که زندانیان معلول باید شرایطی مشابه و برابر با زندانیان دیگر داشته باشند و حق دسترسی به امکانات عمومی برای آن‌ها، باید در زندان‌ها تضمین شود.

- پس از پیگیری آمبودزمان، زندان "کونگسوینگر" اعلام کرد شرایط بهتری برای زندانیان معلول، از جمله اطمینان از دسترسی آن‌ها به مناطق عمومی زندان ایجاد کرده است. همچنین در فوریه سال ۲۰۱۷، یک بخش جدید H با ظرفیت ۲۰ نفر، در این زندان افتتاح شد که در آن آسانسور نصب شده بود تا زندانیان معلول، دسترسی به بخش‌های دیگر نیز داشته باشند.

- در مورد یافته‌ها و توصیه‌های ورزشی بازدید از زندان‌ها، توصیه آمبودزمان این بود که باید به زندانیان اطمینان داده شود که دسترسی به یک منطقه مناسب در فضای باز خواهند داشت تا بتوانند به فعالیت‌های متنوع ورزشی بپردازند.
- نتیجه پیگیری توصیه‌های ورزشی این شد که زندان "بردویت" اقدامات لازم برای طراحی یک حیاط ورزشی بزرگ و مناسب را انجام داده بود. این زندان باغ جدیدی با گیاهان، صندلی‌ها و مناطق پیاده‌روی بیشتر و بزرگ‌تر در کنار مدرسه و کتابخانه افتتاح کرد. این باغ بخشی از حیاط ورزش نیز محسوب می‌شد و به همین دلیل اندازه فضای باز زندان را گسترده‌تر کرده بود. همچنین مسئولان زندان اظهار داشتند که برای تأمین بودجه در راستای گسترش حیاط ورزش، در سال آینده از دولت درخواست خواهند کرد.
- از نظر نهاد ملی پیشگیری، موضوع گم کردن زمان توسط زندانیان و نبود ساعت روی دیوارهای سلول‌های امنیتی، آثار مخربی برای زندانیان خواهد داشت و از دست دادن حس زمان می‌تواند فشار روانی محدود بودن را افزایش دهد و ممکن است زندانیان پس از مدت کوتاهی در انزوا قرار گیرند. بنابراین آمبودزمان توصیه کرد که حتماً ساعت در سلول‌های امنیتی در جایی که برای همه قابل دیدن باشد

نصب شود و به دنبال پیگیری این توصیه، زندان وادسو اعلام کرد که ساعت در هر دو سلول امنیتی آن نصب خواهد شد و زندان کونگسوینگر نیز گزارش داد که در حال حاضر ساعت دیواری، در سلول امنیتی زندان گذاشته شده است.

- پس از بازدید از مرکز بازداشت پلیس السوند^۱، یافته‌ها درباره طراحی سلول‌ها از نظر رنگ آمیزی و شکل ظاهر آن‌ها، نشان داد که بیشتر سلول‌ها به رنگ خاکستری تیره هستند و هماهنگی و تناسب (کنتراست) رنگی بین کف و دیوار سلول‌ها وجود ندارد و فضای کسالت‌آوری ایجاد کرده است. بنابراین توصیه آمبودزمان این بود که رنگ و شکل ظاهری سلول‌ها باید به گونه‌ای ارتقا داده شود، که احساس انسانیت بیشتری برای زندانیان ایجاد نماید. در نتیجه پیگیری پس از بازدید، پلیس بازداشتگاه السوند اعلام کرد که آنجا را نقاشی کرده و از رنگ‌های متضاد استفاده شده تا حس شادی و سرزنده بودن افراد بازداشت‌شده را بهبود بخشد. پلیس همچنین برای بهبود فضای اتاق میانی بازداشتگاه، یک غرفه ساده در آن ایجاد کرد تا به‌عنوان یک فضای ورزشی برای بازداشت‌شدگان قابل استفاده باشد و از بیرون هم دید نداشته باشد.

۱. Ålesund، نام شهری در نروژ است.

- توصیه دیگر آمبودزمان به زندان‌ها، این بود که تمام سؤالات مرتبط به بخش بهداشت و درمان باید محرمانه محسوب شود و کارکنان زندان‌ها، باید اطمینان حاصل کنند که درخواست‌های مشاوره پزشکی در یک پاکت بسته قرار داده می‌شود و این بسته‌ها به راحتی برای زندانیان قابل دسترس خواهد بود. زندان "کونگسوینگر" اعلام کرد که از طریق افسران بخش، پاکت درخواست را برای همه زندانیان، در دسترس قرار داده و با همکاری اداره بهداشت، تغییرات مناسبی در فرم درخواست ایجاد کرده که فرم‌های جدید از سال ۲۰۱۶ مورد استفاده گرفته است. ضمناً اعلان کرده که در صورت تمایل زندانیان، ارائه خدمات غیرپزشکی هم محرمانه تلقی خواهد شد.
- یک توصیه مهم آمبودزمان این بود که زندان‌ها باید اطمینان حاصل کنند که همه زندانیان می‌توانند در صورت نیاز به توالیت بروند و این امر می‌تواند با شیوه‌های بهداشتی و مناسب تری نیز صورت گیرد. توالیت‌ها باید در سلول‌ها نصب شوند و برای تمام زندانیان باید امکان استفاده از توالیت، بدون توجه به زمان استفاده (روز و شب) را داشته باشند. زندان درامن به آمبودزمان اطلاع داد که نصب توالیت در همه سلول‌ها تا اوت سال ۲۰۱۷ به اتمام می‌رسد. همچنین زندان وادسو نیز

با همکاری اداره دولتی ساخت و ساز و املاک نروژ (Statsbygg)^۱ برای نصب توالی در تمام سلول‌ها اقدام کرده است.

- در طول بازدید از بخش روان پزشکی بیمارستان دانشگاه شمالی نروژ^۲، نهاد ملی پیشگیری عوامل متعددی را شناسایی کرد که باعث افزایش خطر نقض حقوق بیمار می‌شد. برخی از این عوامل مانند استفاده گسترده از اقدامات اجباری، مستندات نامناسب تصمیم به استفاده از زور، استفاده کوتاه از اقدامات مهارتی بدون تصمیم‌گیری، کمبود روش‌های مناسب برای گزارش دادن آسیب‌های وارده به بیمار، جداسازی بیماران (وجود سلول‌های انفرادی)، محافظت نامناسب زندانیان در طول شب و ساعات خواب، انتخاب فرصت‌های نامناسب برای سفرهای روزانه خارج از بیمارستان برای تعدادی از بیماران و وجود نگرش‌های مضر و مخرب در میان کارکنان بود (این فرهنگ سازمانی مخرب، به ویژه در یک بخش از بیمارستان، برجسته‌تر نشان می‌داد).

1. The Norwegian Directorate of Public Construction and Property (Norwegian: Statsbygg)

۲. یک سازمان دولتی نروژ است که بخش مرکزی مجموعه املاک و مستغلات دولت نروژ را اداره

می‌کند. UNN (ویکی‌پدیا)

- پس از بازدید، بیمارستان دانشگاه شمالی نروژ، فرآیند پیگیری گسترده‌ای را آغاز کرد و یک برنامه عملیاتی توسعه یافته در پیش گرفت که در آن به اجرای اقدامات آموزشی و مهارتی و تلاش برای افزایش آگاهی و توسعه روش‌های مشخص سازمان‌دهی شده در بیمارستان پرداخت و این روش‌ها توسط نهادهای استراتژیک کلیدی انتخاب شده و شامل تدابیری مرتبط با استفاده از اقدامات اجباری و قانون بود. این بیمارستان در فرآیند پیگیری یافته‌های نهاد ملی پیشگیری، با بیماران، نزدیکان آن‌ها، سازمان‌های کاربر و سازمان‌های خاص، مشارکت داشت و اداره بهداشت، یک بررسی جامع از شرایط بیماران انجام داد که در آن بر تقویت حقوق بیماران، تغییر شرایط فیزیکی بیمارستان، استفاده مناسب و به‌جا از اقدامات اجباری، جداسازی در صورت ضرورت، وضعیت تخصص کارکنان، فرهنگ سازمانی و فعالیت‌های درمانی ارائه شده در بیمارستان، تمرکز و تأکید شده بود.

نتیجه‌گیری

کنوانسیون ضد شکنجه سازمان ملل متحد موظف است که همه موارد استفاده از شکنجه و سایر رفتارها و مجازات بی رحمانه، غیرانسانی یا تحقیرآمیز را ممنوع و از انجام آنها ممانعت کرده و متخلفین را مجازات کند. با توجه به مفاد کنوانسیون یادشده، هر کشور عضو باید اطمینان دهد که مقامات صالح خود را به تحقیقات و بازرسی فوری و بی طرفانه، در هر جا که معتقد باشند یک عمل شکنجه یا رفتار غیرانسانی، در قلمروی تحت حاکمیت آنها انجام شده، رهسپار خواهند کرد.

کشورهایی که پروتکل اختیاری را تصویب کرده‌اند، موظف‌اند یک یا چند دیدگاه یا سازوکار پیشگیرانه ملی تأسیس کنند تا بتوانند به‌طور مرتب به مکان‌هایی که مردم از آزادی خود محروم هستند، مراجعه و بازدید کنند تا حمایت از این افراد در برابر شکنجه و بدرفتاری را تقویت نمایند.

کشور نروژ برای انجام صحیح وظایف ناشی از تصویب پروتکل اختیاری این کنوانسیون، یک شاخه جدید با عنوان "نهاد ملی پیشگیری" برای آمبودزمان پارلمان کشور خود تأسیس نمود. جلوگیری از شکنجه و بدرفتاری با افراد محروم از آزادی، هدف اصلی و کار این نهاد است.

بازدید منظم از مکان‌های یاد شده، به منظور شناسایی عوامل خطر نقض قوانین و بهبود شرایط نگهداری کسانی که در آن مکان‌ها بسر می‌برند، انجام می‌گردد.

پس از هر بازدید یک گزارش بازدید باید نوشته شود که در آن مؤلفه‌های خطرزا، یافته‌های به دست آمده از بازدید و توصیه‌های آمبودزمان نروژ برای کاهش خطر شکنجه یا بدرفتاری، را توصیف می‌کند. آمبودزمان نتایج اجرای توصیه‌های خود را از مراکز بازدید شده پیگیری نموده و از آن‌ها می‌خواهد که طی سه ماه پس از انتشار گزارش بازدیدها، اقدامات انجام شده را به اطلاع آمبودزمان برسانند.

پیگیری بازدید و توصیه‌ها در گفتگو با مکان‌های بازدید شده، جنبه مهمی از کار پیشگیری NPM است.

متن پیش‌رو، گزارش بازدیدهای "نهاد ملی پیشگیری" آمبودزمان نروژ در سال ۲۰۱۶ است و نتایج دریافت شده در خصوص اجرای پیشنهادهای این گزارش، نشان می‌دهد که مکان‌های بازدید شده از اجرای پیشنهادهای گزارش استقبال کرده و نتیجه این استقبال تقویت قوانین محافظتی و کاهش ریسک اعمال شکنجه و بدرفتاری در سطح کشور بوده است. به‌طور کلی مکان‌های بازدید شده برخورد مثبتی با نظارت‌های آمبودزمان داشته و پیشنهادهای گزارش‌ها را به خوبی، با رضایت و به‌طور کامل انجام می‌دهند.

از گزارش سال ۲۰۱۶، سه مقاله در مورد موضوعات مهم که نیاز به توجه بیشتری داشتند استخراج گردید. این موضوعات شامل بازرسی‌های بدنی، حق قانونی

اطلاعات افراد و نقش نهادی فرهنگ و مدیریت سازمانی در انجام سوء رفتار با افراد محروم از آزادی شده است.

مقاله سوم نگاه دقیقی به موضوع مهم "نقش نهادی فرهنگ و مدیریت سازمانی" و اهمیت فرهنگ سازمانی سالم و غیرمخرب در این مکان‌ها دارد. این نقش می‌تواند برای حفاظت از حقوق افراد محروم از آزادی و جلوگیری از رفتار غیرانسانی و تحقیرآمیز با آن‌ها، اجرا گردد زیرا فرهنگ مخرب و ناسالم و مدیریت ناشایست، می‌تواند خطر نقض و تخلف از قوانین را ایجاد نماید.

آمبودزمان نروژ اظهار می‌دارد "ما همچنان به توسعه روش‌های نظارتی خود در همه زمینه‌ها ادامه خواهیم داد، برای اطمینان از اینکه درخصوص مبارزه و پیشگیری از سوء رفتار و شکنجه، همیشه امکان مفید و مؤثر بودن را داشته باشیم."

نتایج بازدیدها و پیگیری‌های نهاد ملی پیشگیری آمبودزمان نروژ در سال ۲۰۱۶ به شرح زیر خلاصه می‌شود:

۱. بازرسی‌های بدنی بدون لباس باید در دو مرحله، به صورت فرآیند استاندارد قانونی انجام گیرد و به‌طور کلی بازرسی‌های بدنی باید فقط توسط فردی از همان جنس انجام شود. پلیس نروژ فرآیند جدیدی از بازرسی بدنی را به آمبودزمان ارائه کرده که در آن بر روش‌های انسانی، محترمانه و مؤدبانه تأکید شده است.

۲. در نروژ قانونی وضع و ابلاغ شده که همه افراد محروم از آزادی، حق دارند به علل و توجیه تصمیمات اخذ شده (احکام) در خصوص استفاده از زور (قوه قهریه)، به صورت شفاهی و کتبی و به زبان قابل درک برای آنها دسترسی داشته باشند و قانون دیگری وجود دارد که بیان می کند بیماران روانی نباید از طریق درخواست دسترسی به پرونده های خود، اطلاعات مورد نیاز در خصوص علل استفاده از زور را کسب کنند. اجرای این قانون از حقوق بیماران روانی حمایت کرده و مانع اجرای استفاده از زور به صورت خودسرانه خواهد شد. دسترسی به اطلاعات کافی، به افراد اجازه می دهد تا نقش مهمی در حفاظت از حقوق قانونی خود، به ویژه حق درمان مؤثر، داشته باشند
۳. دسترسی بازداشت شدگان به یک مشاور حقوقی، یک تضمین اساسی برای حمایت قانونی از آنهاست که خطر شکنجه و بدرفتاری را کاهش می دهد، در نتیجه باید بدون در نظر گرفتن زمان و روز بازداشت، افراد از یک مشاور حقوقی کمک و مشورت قانونی بگیرند.
۴. آموذمان تأکید دارد که زندانیان خارجی، باید اطلاعات را به زبان قابل فهم خود دریافت کنند. بنابراین زندان ها باید از مترجمان شفاهی، هنگام مصاحبه و پذیرش زندانیانی که مهارت های زبانی کافی نداشته و یا زبان نروژی و انگلیسی نمی دانند استفاده کنند.

۵. پس از بازدید از زندان‌ها، آمبودزمان تأکید کرد که مردان و زنان باید در زندان‌های جداگانه نگهداری شوند و با توجه به استانداردهای بین‌المللی، وجود زندان‌های مختلط دوجنسیتی در کشور غیرقانونی است. پس از توصیه آمبودزمان، چند زندان مختلط تغییر کرد و یک جنسیتی شد و زندان‌های زنان تأسیس گردید.

۶. در چند بازداشتگاه پلیس و زندان، امکان انجام فعالیت‌های متنوع ورزشی ایجاد شد. در یک زندان باغ جدیدی افتتاح گردید که موجب بزرگ شدن حیاط قبلی زندان، زیاد شدن گل‌ها و گیاهان، تعداد صندلی‌ها و نیمکت‌ها و مسیرهای پیاده‌روی در محوطه زندان گردید. به زندانیانی که بیشتر از ۲۴ ساعت را در یک سلول امنیتی گذرانده بودند، فرصتی برای فعالیت‌های ورزشی در فضای باز داده شد. پلیس ساختمان بازداشتگاه‌ها را با رنگ‌های متضاد رنگ‌آمیزی کرد و از غرفه‌های کوچک ورزشی با تجهیزات ساده مانند دوچرخه ثابت، در فضاهای عمومی استفاده نمود. برخی از زندان‌ها اظهار داشتند که برای ارتقای فضاها و تجهیزات ورزشی زندان‌ها در سال آینده، درخواست تأمین بودجه خواهند کرد.

۷. بخش‌های روان‌پزشکی به آمبودزمان اطمینان دادند که تمام سؤالات و مشاوره‌های مربوط به بخش بهداشت و درمان، محرمانه محسوب می‌شود و

- درخواست های مشاوره پزشکی در یک پکت بسته قرار داده شده و این پکت ها به راحتی برای همه بیماران قابل دسترس است.
۸. چند زندان اعلام کردند که ساخت و راه اندازی سرویس بهداشتی در همه سلول ها آغاز شده و تا آگوست سال ۲۰۱۷ تکمیل خواهد شد. دو زندان نیز به آموذمان اطلاع دادند که در همه سلول ها توالت نصب کرده اند.
۹. در برخی از زندان ها، امکان دسترسی یکسان به فضاها و امکانات عمومی برای زندانیان معلول و سالم ایجاد گردید و آسانسور و بالابر نصب گردید تا زندانیان دارای معلولیت بتوانند به بخش های دیگر تردد کنند.
۱۰. در بعضی از بازداشتگاه های پلیس و زندان ها، دسترسی به اینترنت به عنوان یک فعالیت اختیاری، امکان پذیر شد.
۱۱. پلیس تعدادی از روش های مورد استفاده در بازداشتگاه های خود را تغییر داد و روش های بهتر و کامل تری برای ثبت و ضبط اطلاعات در پرونده های بازداشت شدگان به کار برد.
۱۲. آموذمان یک موضوع مهم را در دستورالعمل های ویژه خود برجسته کرد که آن اهمیت اجرای اقداماتی برای جلوگیری از اثرات سوء استفاده از سلول های انفرادی، برای بازداشت شدگان بود.
۱۳. آموذمان نروژ توصیه مؤکد دارد که مدیریت مراکز و نهادهایی که افراد محروم از آزادی را نگهداری می کنند، مسئول هستند تا اطمینان حاصل

کنند که هویت اجتماعی و فرهنگی آن نهاد و مؤسسه، از حقوق اساسی افراد (مانند احترام به عزت، امنیت و سلامت آنها) حمایت خواهد کرد. زیرا فرهنگ و مدیریت نهادی می‌تواند نقش مهمی در حفاظت از حقوق افراد محروم از آزادی ایفا نماید.